

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI 1961 - Partea întâi

CUPRINS:

1. Ce să fac cu privire la chemarea în slujbă pe care o simt?	8
2. Mă lasă Domnul să merg în comunitățile în care am slujit ca să le spun Adevărul?	12
3. Cum știi care este locul tău în Trupul lui Hristos?	12
4. Toți cei ce au Duhul Sfânt trebuie să vorbească în limbi?	14
5. Ce este vorbirea în limbi?	15
6. Toți cei ce sunt umpluți cu Duhul Sfânt vor vorbi în limbi mai devreme sau mai târziu?	26
7. În ce ordine se folosesc limbile și prorociile ca să zidească biserica?	27
8. Un om are tot timpul controlul asupra Duhului?	39
9. Biblia vorbește despre două feluri de limbi?	42
10. Este corect ca cine va vorbească în limbi în timp ce se roagă pentru alții la altar?	47
11. Explică textul din 1 Corinteni 14.5.	50
12. Explică Matei 18.10	52
13. Un mesaj care nu vestește evenimente viitoare poate fi numit prorocie?	55
14. 1 Corinteni 14.27 spune că toate mesajele trebuie tălmăcite?	55
15. Care sunt îndatoririle unui diacon conform Scripturii?	58
16. Cum procedăm cu o prorocie sau vorbire în limbi în afara rânduielii?	58
17. Este posibil să vorbească mai mulți în limbi fără să aducă și tălmăcire?	62
18. Ești Mesia? Care este diferența dintre tine și Hristos?	63
19. O biserică locală trebuie să aibă grijă în primul rând de mădularele ei?	74
20. Explică venirea lui Ioan „în duhul și puterea lui Ilie.”	75
21. Explică expresia „nespus mai bună” din 1 Corinteni 12.31.	75
22. Ce să facem cu cineva care face o slujbă fără să i se ceară?	76

23. De ce nu ai vrut să te rogi pentru un om care a mers la altar, când te pregăteai să împarți Cina?	76
24. Cum să procedeze un lucrător cu cineva care caută botezul Duhului Sfânt?	78
25. Este corect ca un creștin să nu creadă în siguranța veșnică?	79
26. Un diacon trebuie să rămână obligatoriu la învățătura bisericii?	81

Mi-am adus o concordanță pe care aș putea să i-o dau lui Leo sau la altcineva din apropiere, ca să mă ajute în caz că voi avea nevoie de ea.

Motivul pentru care am dorit să puneți aceste întrebări, este ca să aflăm ce este în mintea oamenilor, pentru că toți trebuie să vorbim la fel.

Am să vă dau un exemplu, ca să înțelegeți mai bine ce vreau să spun. Să zicem că cineva merge la biserica fratelui, (Care-ți este prenumele, frate? „Willard”). Willard. Pentru că avem doi Willard, va trebui să-mi spui și numele. (Crase). Deci, să zicem că cineva merge în biserica fratelui Crase și acolo se învață ceva. Apoi merge în biserica fratelui Ruddell și acolo se învață diferit de ceea ce a auzit în biserica fratelui Crase. Merge apoi în biserica fratelui Junior, dar acolo totul este diferit de ceea ce a auzit în celelalte două biserici; ar veni la Tabernacolul de aici și ar da peste altceva. Vedeți? Așa ceva îi încurcă foarte tare pe oameni.

Astfel, să zicem că fratele Crase ar zice: „Părerea mea este că nu este necesar să primești Duhul Sfânt.” (Acesta este un exemplu). Apoi mergeți la fratele Ruddell și el ar spune: „Botezul cu Duhul Sfânt este esențial.” De la el mergeți la fratele Junie și el ar zice: „Păi, aceasta nu contează prea mult.” Vedeți?

Acesta este motivul pentru care dorința mea este să avem cât mai mulți predicatori care să se adune împreună în această comunitate, astfel ca toți să fie învățați la fel și să spună același lucru.

Același lucru este valabil pentru diaconi și administratori: ei trebuie să știe care le este datoria. Îi văd aici pe casierul bisericii și pe îngrijitorul ei, așa că vom vedea care este și datoria lor.

Întrebările pe care le am aici s-ar putea pune oriunde, iar eu aș putea răspunde la ele în orice loc – mă refer la întrebările referitoare la datoria diaconilor, administratorilor.

De exemplu, am aici o întrebare la care voi răspunde imediat cu ajutorul Domnului.

Ce trebuie să facă un diacon într-o anumită situație de criză? Care este datoria lui când apare o situație delicată? Cum trebuie să acționeze? Ce trebuie să facă administratorul sau păstorul într-o situație de felul acesta? Noi știm care este rânduiala obișnuită, dar care este situația dacă se întâmplă ceva diferit de rânduiala obișnuită? Cum se va proceda în situația aceea?

Înainte de a răspunde, să ne ridicăm pentru un moment de rugăciune.

Tatăl nostru ceresc, ne-am adunat aici ca un grup de oameni creștini care Te iubim și ne-am predat în slujba Ta viețile și tot ce avem.

Printre noi se află lucrători: oameni tineri și de vârstă mijlocie, care au biserici și sunt răspunzători pentru ele înaintea lui Dumnezeu. Sunt diaconi care trebuie să răspundă pentru slujba lor din aceste biserici; sunt administratori care au și ei răspunderea lor; sunt păstori, evangheliști, și noi toți suntem răspunzători față de Tine, de aceea ne-am adunat împreună ca să putem vorbi cu toții la fel și să putem proceda așa cum ne învață Scriptura, pentru că trebuie să fim una.

Răspunde la întrebările noastre, fiindcă Te așteptăm pe Tine, ca să nu fie nici o nedumerire în gândurile noastre, ci să fim pe deplin satisfăcuți de răspunsul dat de Duhul. Fă aceasta pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Aș vrea să încep cu cuvintele pe care le-a spus Domnul prin prorocul Isaia:

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul.” (Isaia 1.18). Și eu cred că de aceea ne-am adunat în seara aceasta: ca să încercăm să judecăm, să gândim corect toate lucrurile.

Acum aș vrea să încep să răspund la aceste întrebări în ordinea în care au fost luate, și aș vrea să nu uitați, fraților, că voi încerca s-o fac după cea mai bună cunoștință a mea.

Răspunsurile pe care le voi da nu sunt infailibile, pentru că numai Scriptura este infailibilă, în timp ce eu încerc să răspund în măsura cunoștinței mele, folosindu-mă de textele biblice, dar nădăjduiesc că totul va fi cât se poate de clar.

Întrebările și răspunsurile la ele vor fi înregistrate pe bandă, iar cei care vor dori să

le aibă, le pot avea.

Așa cum am spus, Scriptura este infailibilă, dar răspunsurile mele nu sunt infailibile și sunt sigur că înțelegeți aceasta. Prin urmare, dacă veți găsi ceva care nu este infailibil, aveți dreptul să mă întrebați oricând cu privire la acel lucru.

Poate aici sunt întrebări la care nu v-ați gândit niciodată sau pe care nu le-ați avut, însă nu uitați că noi suntem aici ca să ne ajutăm unii pe alții. Ne-am adunat împreună pentru că suntem în zilele din urmă și dorim să fim învățați și luminați.

Printre noi sunt frați care înainte au fost soldați: fratele Stricker, fratele Goad, fratele Ruddell, fratele Beeler, și ei știu că înainte de a-l ataca pe dușman trebuie să ne adunăm și să analizăm situația, să alegem cea mai bună tactică pentru a-l învinge, deoarece trebuie să-l întâlnim pe terenul lui.

În vremea când eram boxer îmi studiam foarte atent adversarul ca să-i cunosc tactica: ce lovituri folosea (dacă folosea upercutul, dacă lovea cu mâna stângă sau cu cea dreaptă, cât îi era de puternică lovitura, pe ce parte obișnuia să atace, jocul de picioare și rezistența.). Antrenorul meu mergea și-l observa cum boxează, după care mă antrena exact în stilul în care lupta adversarul meu.

Vedeți? De aceea ne-am adunat și noi în seara aceasta aici. Noi cunoaștem tactica dușmanului nostru și îi cunoaștem și loviturile, așa că ne-am adunat în jurul Scripturii ca să învățăm cum să-l supunem, astfel încât să nu mai poată mișca, deoarece știm că el este pretutindeni.

Fratele Roberson înțelege desigur ce înseamnă să fii soldat, deoarece a petrecut mulți ani în armată. Câți din cei prezenți au fost soldați în armată? Priviți, noi avem un grup destul de serios, ceea ce înseamnă că înțelegeți bine ce vreau să spun.

Deci, frate Roy, frate Beeler și toți ceilalți frați veterani, voi îl studiați foarte atent pe vrăjmaș ca să vedeți ce vrea să facă, unde vrea să lovească, pentru a ști cum să-l înfrunțați.

De aceea am venit și noi aici: să studiem mișcarea vrăjmașului, să știm cum să-l întâmpinăm și care este modalitatea prin care îl putem birui.

Și acum dați-mi voie să vă spun ceva, fraților. Micuța biserică a început pe o linie de daruri. Vedeți, darurile vin în biserică, dar ele nu-l pot învinge întotdeauna pe

vrăjmaș, însă Cuvântul o face. Cuvântul îl va birui întotdeauna.

Isus a dovedit acest lucru atunci când a fost pe pământ. El era Dumnezeu descoperit în trup, dar nu S-a folosit de niciunul din darurile Sale minunate ca să-l biruiască pe Satan, ci întotdeauna i-a stat împotriva cu Cuvântul: „*Este scris.*” (Matei 4.4).

Vrăjmașul a venit tot cu Cuvântul și a spus: „*Este scris.*” (Matei 6.6), însă Isus i-a răspuns: „*De asemenea este scris.*” (v. 7). Vedeți? Acesta este modul în care l-a biruit El pe vrăjmaș, iar noi suntem aici ca să învățăm să-l înfruntăm pe Satan tot cu Cuvântul pe care ni l-a pus la dispoziție Dumnezeu pentru aceasta.

Pe foaia aceasta de hârtie am câteva întrebări pe care le-am numerotat. Să vedem: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, și imediat ce voi termina cu ele voi trece la cele de acolo.

1. Frate Branham, dacă aceste întrebări nu sunt biblice, nu le lua în considerare, fiindcă nu mă voi supăra dacă vei face aceasta, ci voi considera că a fost voia Domnului. Deci: **Te-am auzit spunând că ar trebui să-mi iau slujba înapoi. M-am gândit și eu la aceasta, dar am așteptat să văd care este hotărârea Domnului și până acum nu am primit nici un răspuns. Din moment ce știu că sfârșitul este atât de aproape, trebuie să mai aștept până văd ce spune Domnul sau voi fi mulțumit să-ți spună ție ce să fac, din moment ce știu că ești purtătorul Său de cuvânt pentru acest timp?**

Frate, eu am scris aici jos răspunsul la întrebarea ta. În ce privește întrebarea ta, am putea lua un singur text biblic și să vorbim toată noaptea numai despre cuvântul „chemare”. Adevărul este că nu ajunge să ne întrebăm dacă suntem chemați, ci este nevoie să fim chemați, pentru că dacă nu suntem chemați de El să facem ceva vom fi învinși, pentru că ne aflăm într-o luptă mare și grea.

Vedeți? Dacă ești corect, frate, sigur că chemarea ta este de la Dumnezeu; sigur că El te cheamă să faci o lucrare.

Dar mai este o problemă: Satana poate să vină foarte șiret în viața ta și să te facă să crezi că nu ești chemat de Dumnezeu, deși în realitate ești chemat de El; sau te poate face să crezi că ești chemat, când în realitate nu ești, ceea ce înseamnă că trebuie să fii foarte atent în privința aceasta.

Ceea ce pot face eu în situația aceasta este să-ți dau un sfat: Mai întâi trebuie să fii sigur că chemarea ta vine de la Dumnezeu, după care trebuie să-ți verifici motivele și scopul. Mă înțelegi? De ce vrei să predici Cuvântul? Te gândești cumva că aceasta ar fi o muncă mai ușoară decât aceea pe care o ai? Dacă acesta este motivul este mai bine să uiți dorința pe care o ai, fiindcă nu ai nici o chemare de la El pentru a face acest lucru.

Dacă însă ai cu adevărat o chemare de la Dumnezeu pentru a face acest lucru, ea va arde atât de tare în inima ta, încât nu vei avea odihnă, nici ziua, nici noaptea. Nu vei putea scăpa de acest lucru, ci vei fi frământat tot timpul de el.

În ceea ce privește scopul tău, de ce vrei să predici? Poate zici: „Cred că dacă aș fi evanghelist sau păstor aș avea un salariu mai bun decât câștig la serviciu. Mai mult, dacă voi avea succes, aș putea avea o casă mai frumoasă, voi trăi mai bine și voi ajunge cu ușurință departe.” Dacă gândești în felul acesta, scopul tău este greșit de la început. Ceea ce vrei nu este corect.

Înțelegi? În cazul acesta ești greșit în ceea ce urmărești.

Poate zici: „Dacă voi face aceasta, voi deveni un bărbat renumit.” În cazul acesta ești pregătit pentru o mare prăbușire. Da, așa este.

Dar dacă zici: „Nu-mi pasă dacă trebuie să mănânc numai sărățele sau să beau numai apă dintr-un pârâu; doresc să predic Evanghelia Sa oricare ar fi prețul.” Da, în tine este ceva care arde: „Voi predica Evanghelia sau voi muri!” Vedeți? Acesta este un scop corect și Dumnezeu ți se va descoperi și te va călăuzi, fiindcă El te împinge să faci acel lucru.

În general, un om care are o însărcinare de la Dumnezeu se împotrivește și nu vrea s-o facă. V-ați gândit vreodată la aceasta?

De curând au venit la mine câțiva frați iubiți și mi-au zis: „Frate Branham, noi am venit pe calea adevărată, l-am aflat pe Domnul și am primit Duhul Sfânt. Este nevoie ca acum să căutăm noi darul sau slujba care ne-a fost hotărâtă?”

„Nu!” am răspuns eu. „Să nu faceți niciodată așa ceva!” Vedeți? Să nu-i învățați niciodată pe oameni să procedeze în felul acesta, fiindcă de obicei oamenii care vor să facă un anumit lucru, nu-l vor face niciodată, ci Dumnezeu îi va alege întotdeauna pe aceia care încearcă să fugă de însărcinarea Sa. Pe aceia îi folosește

El. Vedeți?

Dacă el încearcă să fugă de aceasta și spune: „Oh, frate, în inima mea arde ceva, dar mă tem s-o fac,” acesta este un semn bun.

Dar dacă dorește să facă acel lucru, curând va avea pe el „o cămașă scrobită”. Dacă ziceți: „Dumnezeule, dă-mi putere să mut munții, fiindcă atunci voi face cutare și cutare lucru pentru Tine,” să știți că nu veți primi niciodată ceea ce cereți. Nu, voi nu vă veți putea muta nici măcar la atitudinea corectă și cu atât mai puțin acolo ca să mutați munții pentru Dumnezeu.

Luați-l însă ca exemplu pe Pavel. Credeți că el ar fi putut să se îndepărteze de chemarea Lui? O, frate! El nu putea face așa ceva, fiindcă ea l-a frământat zi și noapte, până când și-a părăsit biserica, a lăsat totul și s-a dus în Asia, unde a stat timp de trei ani și jumătate și a studiat Scripturile ca să afle dacă ceea ce i se întâmplase era corect sau nu și să vadă dacă era chemat cu adevărat de Dumnezeu în lucrarea Sa.

Prin urmare, frate, dacă ești chemat de Dumnezeu să faci ceva și acel lucru te frământă tot timpul, atunci sfatul meu este să pui deoparte orice greutate și păcatul care te împresoară așa de repede, lasă totul și urmează-l. Înțelegi? Dar dacă lăuntrul tău nu este frământat de acest lucru, în ce mă privește, nu m-aș gândi prea mult la aceasta.

În continuare, fratele scrie: „**Frate Branham, crezi că Domnul ar vorbi?**”

Da, eu cred că El ar face aceasta, pentru că nu suntem atât de mari încât să nu ne poată vorbi. El ar vorbi.

S-ar putea ca fratele să zică: „Bine, El i-a vorbit fratelui Branham. Laudă lui Dumnezeu!”

Este adevărat, dar nu fratele Branham este cel care-ți face chemarea, ci Domnul Isus. Numai El poate face aceasta. Și dacă Domnul Isus este Cel care te cheamă, El îți va și vorbi. Înțelegeți?

Eu aș putea vorbi la urechile tale, dar atunci când ești chemat în lucrare de Hristos, El vorbește inimii tale. Acela este locul în care trebuie să se ancoreze chemarea Lui, iar tu nu vei putea face nimic ca s-o eviți.

Acum înțelegeți? Dacă un om este chemat de Dumnezeu în lucrarea Sa, această chemare trebuie să aibă răsunet în inima lui.

Oh, eu știu cine a scris această întrebare! Este un frate scump care cred că are cu adevărat o chemare din partea lui Dumnezeu. Totuși, am răspuns în felul acesta pentru că nu am vrut ca el să pășească bazat pe mine, pe îndemnul meu: „Păi da, fratele Cutare ar trebui să intre în slujba Domnului!” Vedeți?

Voi ați putea zice: „Fratele Branham mi-a spus că ar trebui să fac aceasta.” Dar ce s-ar întâmpla dacă eu aș fi ucis sau mi s-ar întâmpla altceva și aș muri pur și simplu? Atunci s-ar încheia și lucrarea voastră, dar dacă Cel care vă cheamă în slujbă este Isus Hristos, chemarea Lui rămâne valabilă pentru veșnicie și știți pe ce stați.

Fratele mai spune ceva aici: „știind că sfârșitul este aproape.” Desigur, eu apreciez mult sinceritatea acestui frate, care vrea să facă ceva pentru Hristos fiindcă vede că sfârșitul este aproape.

Următoarea întrebare este:

2. Scumpul nostru Domn m-ar lăsa să fac o lucrare mică pentru El: să merg înapoi în comunitățile în care am slujit parțial și am învățat greșit (lucru de care îmi pare rău), ca să încerc să le spun Adevărul? Ei sunt încă pe inima mea.

Nu, frate, nu cred că este necesar să mergi înapoi, în aceeași comunitate. Cred că atunci când ești chemat de Dumnezeu, El nu te lasă să mergi din nou cum ai mers odată într-o comunitate, unde ai învățat lucruri pe care acum le vezi diferit. Dacă El te-a chemat cu adevărat, poate să te trimită oriunde, dar nu va trebui să mergi la o comunitate anume.

Știu că atunci când ai fost acolo erai sincer. Spun aceasta fiindcă știu cine a scris întrebarea. Tu ai fost foarte sincer, un creștin adevărat și ai făcut toate lucrurile cât se poate de bine, aceasta fiind exact ceea ce-ți cerea Dumnezeu. Vedeți? Dacă Dumnezeu te-ar chema înapoi, la comunitatea aceea, ai lua-o de la început. Dar El nu face așa ceva și cred că în ce mă privește, aș merge numai unde mă trimite El.

3. Cum poate cunoaște cineva care este locul său de drept în Trupul lui Hristos?

Aceasta este o întrebare foarte bună. Cred că este întrebarea pe care ar trebui să și-o pună mulți dintre noi în seara aceasta: „Cum știi care este locul tău de drept?”

Cred că aceasta vrea să știe fratele: „Cum poate ști care este locul lui în Trupul lui Hristos?”

Am să-ți dau cel mai bun răspuns pe care-l știu. Locul tău în Hristos îți este descoperit de Duhul Sfânt; iar dacă vrei să știi dacă Acela este Duhul Sfânt sau nu, urmărește dacă El binecuvântează ceea ce faci sau nu. Dacă binecuvântează, totul este în ordine, dar dacă nu binecuvântează, fii atent.

Nu demult, a venit cineva la mine și mi-a zis: „Domnul m-a chemat să predic.”

„Foarte bine,” i-am răspuns, „Atunci predică.”

Ceea ce caută Satana este să-i amăgească cumva pe oameni, fiindcă dacă reușește, oamenii vor arăta imediat cu degetul spre biserică.

Uneori, cineva crede că are darul vorbirii în limbi și tălmăcire; altcineva crede că are darul vindecării divine; unii cred că au aceste lucruri, dar în realitate sunt greșiți; în timp ce alții cred că nu îl au, deși îl au, ceea ce înseamnă că diavolul este foarte înșelător.

Acesta este motivul pentru care ar fi bine ca întotdeauna când credeți că trebuie să faceți un lucru, să cercetați mai întâi dacă este biblic sau nu. Dar să nu vă mulțumiți cu un singur text, ci urmăriți acel lucru prin toată Scriptura, fiindcă în felul acesta vă veți vedea locul. Să zicem că ești evanghelist, păstor, învățător, proroc sau orice altceva ar fi vrut Dumnezeu să te facă. Sau ai darul vorbirii în limbi, darul tălmăcirii sau oricare din cele nouă daruri așezate de El în biserică. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să vezi dacă Dumnezeu te-a chemat cu adevărat.

Știți cum obișnuiesc eu să urmăresc acest lucru? Mai întâi cercetez natura persoanei, ca să văd ce fel de dar este acela pe care spune că-l are. Vedeți? Dumnezeu va lucra cu creatura Sa în felul cum a hotărât El.

Dacă vedeți că omul acela este un nestatornic, dar cu toate acestea spune: „Dumnezeu m-a ales să fiu păstor; m-a ales să fiu cutare sau cutare lucru,” să nu uitați că păstorul nu poate fi un nestatornic, ci dimpotrivă, el este bine zidit pe Cuvânt și statornic, de neclintit. Înțelegeți?

Poate cineva zice: „Dumnezeu m-a chemat să fiu evanghelist!” Urmăriți felul în care interpretează Cuvântul și veți vedea ce este. Dacă ia tot Cuvântul și-l amestecă, este clar.

Prin urmare, fiecare își poate vedea locul urmărind ce poate face și ce nu.

Când Dumnezeu m-a chemat să fiu evanghelist, m-am gândit că ar fi mai bine să fiu păstor, fiindcă este minunat să stau aici, în biserică. Frații s-au adunat împreună la 1717 Spring Street și au început să se roage și să plângă, iar doamna Hawkins mi-a zis: „Am să le dau copiilor să mănânce cu porția, numai să poți construi un tabernacol.” Vedeți?

Dar Dumnezeu m-a chemat ca evanghelist, nu ca păstor. Dacă ați sparge în seara aceasta piatra de temelie, ați găsi în ea o foaie de hârtie luată din Biblia mea, pe care este scrisă însărcinarea pe care mi-a dat-o El ca să lucrez ca evanghelist. Vedeți? Eu n-aș fi fost niciodată un păstor bun, pentru că nu am răbdarea de care are nevoie un asemenea slujitor. Prin urmare, dacă aș fi încercat să fiu păstor, aș fi avut tot atât de puțină propășire ca un păstor care încearcă să fie evanghelist.

Înțelegeți ce vreau să spun? Voi vă puteți vedea poziția în Trupul lui Hristos, privind la chemarea pe care v-a făcut-o Dumnezeu.

Să vedem acum o altă întrebare.

4. Toți oamenii care sunt umpluți cu Duhul Sfânt trebuie să vorbească mai devreme sau mai târziu în limbi?

Aceasta este o întrebare adâncă. Priviți! Neprihănirea este o parte din Duhul Sfânt, dar mai întâi trebuie să fiți chemați de Dumnezeu, fiindcă altfel nu veți ajunge niciodată la El. Vedeți, voi nu puteți face nimic pentru aceasta, pentru că este scris: „*nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl Meu, care M-a trimis.*” (Ioan 6.44).

Este adevărat? Astfel, neprihănirea este o parte din Duhul Sfânt.

Eu v-am povestit odată discuția pe care am avut-o cu un decan luteran. Atunci i-am dat următorul exemplu:

„Un om a semănat porumb. A trecut o vreme și iată că într-o dimineață peste tot câmpul au răsărit niște plănuțe mici cu două frunzulițe. Bucuros, omul a strigat:

„Laudă lui Dumnezeu pentru ogorul meu cu porumb!”

Și l-am întrebat pe luteran: „Avea omul nostru porumb?”

„Potențial, da,” a răspuns el.

„Așa este, potențial îl avea,” după care am adăugat: „Aceștia sunteți voi, luteranii.”

Timpul a trecut, iar planta a crescut și a înflorit. Aceștia sunt metodiștii. Cum ar fi dacă floarea ar privi frunzele și ar spune: „Oh, eu sunt floare, iar tu ești doar o frunză! Vezi, nici măcar nu am nevoie de tine!” Se poate așa ceva? Sigur că nu, pentru că planta are nevoie de frunze.

Urmează polenizarea și formarea știuletelui. Aceștia sunt pentecostalii cu reșezarea darurilor. Când știuletele a ieșit afară, a privit spre floare și spre frunză și a zis: „Eu nu am nevoie de tine, floare! Și nu am nevoie nici de tine, frunză!” Vedeți?

Dar adevărul este că aceeași viață care a fost în cele două frunzulițe abia răsărite, a adus la suprafață floarea și apoi a trecut mai departe în știulete și în bob. Astfel, ce este sfințirea? Neprihănirea maturizată. Ce sunt darurile Duhului? Sfințirea avansată sau maturizată. Înțelegeți?

Dar ce se întâmplă când porumbul ajunge la maturitate, la bob? Bobul, Cuvântul, are totul în sine: neprihănirea în care stați până deveniți sfinți și sfințirea în care rămâneți până primiți Duhul Sfânt, iar când primiți Duhul Sfânt, ce face El? Vă desăvârșește. În ordine.

Mai am aici încă o întrebare:

5. Ce este vorbirea în limbi?

Vorbirea în limbi nu este nimic altceva decât un dar al Duhului Sfânt care te-a socotit neprihănit și apoi te-a sfințit.

Dacă este prea cald, ar fi bine să deschideți ușa ca să nu vă prindă somnul, fiindcă aș vrea să fiți atenți ca să înțelegeți ceea ce vreau să spun.

Acum observați cele trei etape:

- neprihănirea
- sfințirea și
- botezul cu Duhul Sfânt.

Lăsați-mă să vă ilustrez acest lucru. Să zicem că sunt un păcătos, dar într-o zi îmi vorbește Ceva. Nimeni și nimic nu mă poate salva din păcat afară de Dumnezeu, este adevărat? Astfel, mă întorc la El și sunt socotit neprihănit prin credință, iar din clipa aceasta, Hristos este singurul meu Exemplu.

Sunt neprihănit dar mă simt încă rușinat pentru că mai am unele alunecări: mai fumez, mai mint, mai fac unele lucruri pe ascuns; cu un cuvânt: în viața mea mai sunt suișuri și coborâșuri, dar doresc din toată inima ca El să mă curățească de toate aceste lucruri, astfel încât să pot păși cu adevărat în prezența Sa. Vedeți? Lucrul acesta îl realizează sfințirea. Ce face ea? Mă îndreaptă, mă corectează și mă ajută să merg mai departe, la botezul cu Duhul Sfânt. Ce realizează Duhul Sfânt? Mă duce înăuntru, în Trupul lui Hristos, este adevărat? Ce face El? Îmi dă putere. Da, îmi dă putere să fiu un predicator; îmi dă putere să fiu cântăreț; să vorbesc în limbi, să tălmăcesc limbile. Duhul Sfânt face toate acestea pentru că El este puterea lui Dumnezeu. El este puterea lui Dumnezeu care m-a întors din lume și m-a făcut neprihănit; este puterea lui Dumnezeu care m-a sfințit și este puterea lui Dumnezeu care m-a umplut.

Apoi, într-o anumită ocazie, eu stau aici și încerc să spun ceva, dar puterea lui Dumnezeu vine peste mine într-o măsură atât de mare încât abia pot vorbi: mă face să mă bâlbâi. Înțelegeți?

Vă ilustrez lucrul acesta cât se poate de simplu, fraților, ca să fiu sigur că înțelegeți.

Am să repet încă o dată.

Cineva mă întreabă: „Cum o duci, frate?” Eu sunt încă vinovat, așa că răspund:

„Mă bucur pentru că sunt unul dintre voi.”

Vedeți? Sunt conștient că fac încă unele lucruri greșite, lucruri murdare ale lumii, dar după o vreme se întâmplă ceva: sunt sfințit. Din clipa aceea vă pot privi în ochi pentru că nu mai este nimic care să mă condamne și pot spune: „Lăudat să fie Dumnezeu! Sunt bucuros pentru că mă aflu în această grupare a Duhului Sfânt,

printre acești frați sfinți.”

De ce? Pentru că nu mai pot fi arătat cu degetul fiindcă sunt sfințit. De acum, Dumnezeu poate să mă ia și să mă pună în slujbă.

Cineva mă întreabă: „Frate Branham, ai fost curățit?”

Da, frate. Îmi amintesc că era o vreme când nu îmi puteam ridica ochii, dar acum vă pot privi în față pentru că nu mai este nimic care să mă osândească.

Vedeți, aici suntem noi. Dumnezeu v-a curățit și v-a pus deoparte pentru slujbă.

Desigur, voi știți cu toții că cuvântul grec „a sfinți” înseamnă „a curăța și a pune deoparte pentru slujbă.” Altarul a curățat vasele, le-a sfințit și le-a pregătit pentru slujbă. Dar „a fi în slujbă” înseamnă „a fi umplut și folosit.”

Deci, eu vin în slujbă după ce Dumnezeu m-a chemat zicând: „Ascultă-mă!” m-a socotit neprihănit, m-a sfințit și m-a pregătit.

Înțelegeți ce vreau să spun? Vedeți? (Fratele Branham imită pe cineva care vorbește în limbi). Ești atât de plin! Asta este. Ia te uită, aceea este vorbirea în limbi.

Eu nu cred că vorbirea în limbi este dovada botezului cu Duhul Sfânt, pentru că am avut ocazia să văd vrăjitori, vraci, dresori de șerpi, care vorbeau în limbi deși nu aveau nici o legătură cu Dumnezeu. Prin urmare, vorbirea în limbi nu este dovada infailibilă a lui Dumnezeu, pentru că nu numai Duhul Sfânt poate vorbi în limbi, ci și Satana.

Deci Satana poate imita acest dar al Duhului Sfânt.

Dovada că ai Duhul Sfânt o aduce viața pe care o trăiești, pentru că Biblia spune că *„după roadele lor îi veți cunoaște.”* (Matei 7.20).

Biblia nu spune nicăieri că vorbirea în limbi ar fi o roadă a Duhului Sfânt, ci aceste roade sunt: *„dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.”* (Galateni 5.22-23).

Vedeți acum care sunt roadele? Voi puteți spune ce soi este un copac după roadele pe care le aduce, este adevărat? La fel este și duhovnicește.

Oamenii se uită la voi, predicatorii, la evangheliști, la diaconi, administratori, la voi toți. Ați putea vorbi toată ziua în limbi pe stradă, fiindcă nu vor crede niciodată, dar dacă trăiți ceea ce vorbiți, dacă arătați numai bunătate și nu aveți nici o rădăcină de amărăciune în voi, atunci oamenii își vor da seama că acolo este Ceva.

În ce privește vorbirea în limbi, eu cred că o persoană care este umplută cu Duhul Sfânt și stă sub altarul Lui, poate vorbi în limbi. Dar am văzut și mulți oameni care deși vorbeau în limbi nu știau nimic despre Dumnezeu. Înțelegeți? Ei habar n-aveau cine este Dumnezeu și totuși vorbeau în limbi.

Adevărul este că oricare din darurile Duhului poate fi imitat de Satana, dar roadele pe care le purtați dovedesc fără greșală ce fel de duh este în voi, fiindcă dacă aveți Duhul Sfânt veți purta mărturia despre Viața lui Isus Hristos, adică veți fi ca El.

Este la fel ca în natură. Dacă luați o crenguță de piersic și o altoiți într-un măr, ea nu va rodi mere ci piersici. De ce? Pentru că seva, viața din ea este de piersic. Vedeți? Ea va aduce la suprafață dovada vieții pe care o posedă.

Același lucru este și duhovnicește. Acesta este motivul pentru care încerc să vă aduc pe toți la aceeași cunoștință: ca să credem și să învățăm la fel.

Deci, nu vorbirea în limbi va dovedi dacă sunteți născuți prin Duhul în Hristos, ci roadele pe care le veți purta.

De ce spun aceasta? Pentru că este posibil să fii botezat cu puterea diavolului și să vorbești în limbi sub influența unui duh de amăgire. De câte ori am văzut noi aceasta? Am avut ocazia să văd oameni care beau sânge dintr-un craniu de om, iar după aceea vorbeau în limbi.

Am văzut cum dresorii de șerpi luau un șarpe, îl înfășurau în jurul trupului, iar apoi dansau și vorbeau în limbi. Vracii aceia veneau așa (fratele Branham arată) și vorbeau în limbi aducând și tălmăcirea.

Am fost în triburile de vrăjitori și am văzut cum puneau jos un creion și alături o carte (fratele Branham arată), apoi creionul se ridica singur și „alerga” în sus și-n jos pe hornul sobei, cânta și scria în limbi necunoscute, iar vraciul aducea tălmăcirea și spunea întocmai ce s-a întâmplat. Eu am fost martor și am văzut cum acel creion cânta: „Un ras și-un tuns, doi bănuți.” Vedeți?

Dar ce a spus Pavel? „*Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte;*

Dar când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși.” (1 Corinteni 13.8-10).

Deci, noi dorim ceea ce este desăvârșit, frate. Am văzut multe lucruri false și am auzit multe interpretări greșite cu privire la Duhul Sfânt, de aceea, dacă vedeți un om care vorbește în limbi, să nu credeți că el are obligatoriu Duhul Sfânt. Înțelegeți? Să credeți că are Duhul Sfânt numai dacă aduce la suprafață roadele Lui, fiindcă așa ne-a învățat Domnul să-i deosebim: „*după roadele lor îi veți cunoaște.*” Acesta este adevărul: prin roade, nu prin daruri.

Să nu credeți însă că vreau să aduc o umbră asupra acestui dar pe care ni l-a dat Dumnezeu, fiindcă nu este așa. Eu cred din inimă că un bărbat sau o femeie, care au fost umpluți cu Duhul Sfânt, un copil sau un tânăr care trăiesc sub altarul lui Dumnezeu, nu vor aștepta prea mult până când vor vorbi în limbi. Înțelegeți? Eu cred că ei vor primi aceasta.

Deci, tu poți primi Duhul Sfânt și totuși să nu vorbești în limbi când se întâmplă aceasta. Vedeți? Dar dacă stai constant înaintea lui Dumnezeu, se va întâmpla ceva. Înțelegeți? Într-o zi vei deveni atât de plin încât vei încerca să spui ceva, dar nu vei putea fiindcă te vei bâlbâi. De multe ori, dacă oamenii și-ar da seama că Acela este Duhul Sfânt, ar merge înainte, și-ar deschide inima și L-ar lăsa pe Dumnezeu să vorbească, pentru că Biblia spune: „*cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul.*” (Isaia 28.11).

Ce înseamnă expresia „*buze bâlbâitoare*”? Aceasta arată că acel om nu poate vorbi clar, că se bâlbâie (Fratele Branham dă un exemplu). Vedeți, așa este și duhovnicește. El este atât de plin de Duhul încât se bâlbâie. Este ca și cum ai spune de exemplu: „F-f-f-ra-te Ja-Ja-Jak-soon” Este același lucru. El încearcă să spună ceva dar nu poate din pricina umplerii cu Duhul Sfânt.

Fraților, ați simțit vreodată că sunteți atât de plini cu Duhul Sfânt încât ați fost scuturați atât de tare de puterea Lui că nu ați mai putut spune nimic, ci ați început doar să plângeți? Ați simțit vreodată așa ceva? Păi, Acela este Duhul Sfânt. Și motivul pentru care oamenii nu vorbesc în limbi este că nu știu cum să se predea Domnului. Ei privesc după ceva îndepărtat și nu văd că El este chiar peste ei. Înțelegeți?

Apoi sunt unii care privesc numai la emoții; care se lasă cuprinși de emoție și spun o mulțime de cuvinte într-o limbă străină, dar cu toate acestea nu au Duhul Sfânt. Ei încearcă să spună că-l au, dar Biblia spune că „după roadele lor îi veți cunoaște.”

Aveți cumva vreo întrebare din sală? (Fratele Jackson spune: „Frate Branham...”). Da, frate. („Sunt bucuros că a fost pusă această întrebare, pentru că, fără îndoială, cineva crede că am fost de acord și am învățat greșit despre această problemă, dar adevărul este că eu cred întocmai cum ai învățat tu.”).

Mulțumesc, frate Jackson.

„Adevărul este că oricât de mult aş vorbi în limbi, dacă viața mea nu poartă mărturia sau roada pe care o cere Biblia, nu sunt mai mult decât un câine vagabond care aleargă pe străzi.”

Așa este.

„Și vreau să mai spun că eu nu am vorbit niciodată într-o limbă necunoscută, până la șapte luni după ce am primit botezul.”

Așa s-a întâmplat și cu mine, frate Jackson.

Eu am primit Duhul Sfânt în timp ce stăteam singur în vechiul nostru șopron, iar cam la un an de la acest eveniment, am vorbit în limbi.

Un an sau doi mai târziu, am predicat într-o biserică baptistă. Pe atunci eram un tânăr predicator și în timp ce predicam mă mișcam mult mai ușor decât acum, fiindcă eram foarte emoționat. Îmi amintesc că deodată am sărit pur și simplu pe amvon, în timp ce predicam, după care m-am dat jos și am alergat în sus și-n jos pe intervale, spunând patru sau cinci cuvinte într-o limbă necunoscută, apoi m-am auzit strigând: „El este Stânca mea într-o țară străină; adăpostul meu pe timp de furtună.” Vedeți?

Și aceasta mi s-a întâmplat în biserica baptistă din Milltown.

Altădată, mergeam pe linia ferată, fiindcă eram în patrulare. Obişnuiam să mă rog și să cânt în timp ce-mi făceam rondul, iar când eram aproape de Scottsburg am început să vorbesc în limbi. Nici nu mi-am dat seama când am început s-o fac, ci a venit pur și simplu.

Vorbirea în limbi vine într-o asemenea măsură, încât persoana respectivă abia știe ce face. Acești oameni nu știu ce spun, iar tălmăcirea este la fel. Ei nu știu ce vor spune în continuare, nu au nici o idee despre ceea ce urmează, fiindcă cel ce face aceasta este supranaturalul. Vedeți? Iar dacă încercați să veniți cu naturalul, cu gândurile voastre, nu se poate realiza nimic. Deci trebuie să fiți cuprinși de Ceva și să îl lăsați pe El să-o facă. Desigur.

Fratele Neville spune: „Pot să spun și eu ceva, frate Branham?”

Sigur că poți, frate Neville.

„Vrei să spui cumva că un om care vorbește în limbi în timpul serviciului de predicare este în ordine pentru că nu se poate controla? Părerea mea este că omul care posedă un dar trebuie să-l poată controla, nu-i așa?”

Ba da, așa este.

„Tu ești destul de conștient ca să știi că vei vorbi în limbi.”

Da, este adevărat.

„Prin urmare, dacă întrerupe serviciul este în afara rânduielii.” Așa este. Omul acela simte. De altfel, Biblia spune că dacă „*nu este cine să tălmăcească* (vorbirea în limbi), *să tacă în adunare și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu.*” (1 Corinteni 14.28).

Să zicem de exemplu, că eu sau oricare din voi, stăm aici și deodată îmi vine să strig. Ați simțit vreodată aceasta? Desigur, noi toți am trecut prin aceasta. Am stat liniștiți și deodată l-am simțit cum vine, dar cu toate acestea, poți sta liniștit, te poți stăpâni.

Ce s-ar întâmpla dacă ai sta de vorbă cu președintele Statelor Unite, cu primarul sau cu un grup de oameni, și deodată ai sări în sus și-n jos, ai începe să țipi: „Glorie! Aleluia!” și apoi ai lua-o la fugă? Oare nu ar spune toți că ești nebun? Ba da, ar spune. Vedeți?

Deci tu ești conștient că nu este momentul potrivit să faci acel lucru. Te poți stăpâni deși în inima ta arde un foc puternic. Te înfrânezi și vorbești în continuare cât se poate de liniștit: „Da, domnule.”

Voi știți ce s-a întâmplat nu demult într-un tribunal din apropiere. Penticostalii sar în sus și-n jos, aleargă și vorbesc în limbi, ceea ce este corect, dar atunci se aflau într-o sală de judecată. Oricâte ori judecătorul voia să spună ceva, ei începeau să vorbească în limbi și-l întrerupeau. Vedeți? Aceasta l-a enervat atât de tare încât la un moment dat a spus: „Scoateți-i afară pe nebunii aceștia!”

Dacă ar fi fost și o tălmăcire a acelor limbi și i s-ar fi spus judecătorului: „Așa vorbește Domnul!” după care ar fi adus la suprafață un adevăr ascuns, ca de exemplu: „Cum să poți judeca tu, când azi-noapte ai fost cu o prostituată? Numele ei este Sally Jones și locuiește pe strada Cutare la nr. 44. Dacă vei tăgădui că este adevărat, vei cădea jos și vei muri!” Oh, frate! Aceasta ar fi ceva cu adevărat deosebit.

Dar dacă stai acolo și vorbești într-o limbă necunoscută, pentru ei ești doar un nebun. Prin urmare, voi știți când trebuie să vorbești și când nu. Înțelegeți ce vreau să spun, nu-i așa? Desigur.

Fratele Fred întreabă: „Frate Branham, să zicem că un om este englez și vorbește engleza. Este posibil ca Duhul Sfânt să dea tălmăcirea pentru cei care nu cunosc această limbă?”

Desigur, domnule, și aceasta pentru că Duhul Sfânt vorbește în fiecare limbă. Vedeți? În ziua cincizecimii se aflau în Ierusalim oameni din toate limbile și deși s-a vorbit în galileană, toți au înțeles în limba lor.

Deci, dacă acel om ar vorbi engleza (fiind un englez), iar ceilalți nu o înțeleg, această limbă ar fi necunoscută pentru ei, dar Duhul Sfânt le poate da tălmăcirea personal.

Așa s-a întâmplat în ziua cincizecimii.

Atunci, acei străini au spus: „Cum este posibil să-i auzim pe oamenii aceștia vorbind în limba noastră? Ei sunt galileeni, dar îi auzim vorbind în limba noastră.”

Vedeți? La Rusalii nu s-a vorbit în limbi necunoscute, iar dovada este tocmai ceea ce au spus acei necredincioși: „Cum dar, îi auzim vorbind fiecareia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?” (Fapte 2.8).

Un frate spune: „Acesta este punctul în care greșesc oamenii: ei refuză să creadă adevărul și spun: „Nu voi crede aceasta decât dacă este conform celor scrise în

Fapte 2.4.”

Păi dacă primesc Duhul Sfânt conform textului din Fapte 2.4, ei nu vor vorbi într-o limbă străină, ci se va întâmpla așa cum scrie în versetul 8. Adică vor vorbi în limba lor, așa cum au făcut cei 120, iar ceilalți îi vor înțelege în limba lor, deși sunt străini.

Să luăm un exemplu ca să puteți înțelege mai bine. Să zicem că un frate, fratele Wood, dorește să primească Duhul Sfânt. Nu spun aceasta ca să-l scot în evidență, fiindcă toți dorim aceasta, ci este doar un exemplu. Și la un moment dat, el se ridică, dacă Îl primește conform Bibliei, și spune în limba engleză: „Isus Hristos este Fiul înviat al lui Dumnezeu.” Eu știu că El este viu pentru că tocmai a intrat în inima mea; mi s-a întâmplat ceva deosebit, iar păcatele mi-au fost iertate.” Vedeți? Ia te uită! Aceasta este vorbirea! *„Cum dar îi auzim vorbind în propria noastră limbă?”*

Să fiu puțin mai explicit. Să zicem că noi, cei din Indiana, avem o limbă deosebită de cea vorbită în Kentucky, iar fratele Banks, care este din Kentucky, vine la un moment dat în Indiana, se ridică și deși nu știe limba din Indiana, ne vorbește în această limbă. Înțelegeți? El vorbește în limba din Kentucky, dar noi îl înțelegem în limba din Indiana. El spune: „Laudă lui Dumnezeu! Isus a înviat din morți! Aleluia!” iar noi îl înțelegem în limba din Indiana.

Așa s-a întâmplat și la Rusalii. Ei vorbeau în galileană, dar cei prezenți îi înțelegeau în limba lor: *„Toți aceștia care vorbesc, nu sunt galileeni? Cum dar, îi auzim vorbind fiecareia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?”* (Fapte 2.7-8).

Oare fratele Banks nu este din Kentucky? Cum dar, îl înțelegem noi, cei din Indiana, Ohio, Illinois, Maine, California, în propria noastră limbă în care ne-am născut? Înțelegeți ce vreau să spun? Vedeți, aceasta este inspirație, este o vorbire prin Duhul.

Acum, dacă Dumnezeu nu trăiește propria Sa Viață în voi, nu contează cât de mult mărturisiți despre El, pentru că aceasta este dovada că nu L-ați primit încă în inima voastră. Acesta este adevărul.

Mai este vreo întrebare?

Fratele Roy Roberson spune: „Frate Branham, cred că noi am văzut ceea ce spui

tu, în rândul de rugăciune când a venit la tine fata aceea spaniolă.”

Da, frate Roy, ceea ce spui este foarte bine. Chiar acolo vreau să merg acum: la Beaumont. Desigur.

Acolo a venit pe platformă o fetiță spaniolă. Încheiasem rugăciunea pentru rândul de rugăciune și mă pregăteam să plec, când am auzit pe cineva plângând, așa-i?

Howard voia să merg afară, dar am văzut o fetiță spaniolă de vreo 15-16 ani, care stătea acolo și plângea. M-am oprit și am văzut că ar fi avut următorul număr de rugăciune dacă aş mai fi chemat o singură persoană, așa că am spus: „Aduceți-o aici!” Când a ajuns lângă mine, am zis:

„Dacă îți voi spune care este necazul tău, crezi că Domnul te poate vindeca?”

Spre uimirea mea, ea n-a zis nimic, ci stătea cu capul plecat. Atunci m-am gândit că poate este surdo-mută. Am privit-o cu atenție, apoi am zis: „Nu are nimic, dar nu înțelege engleza,” așa că frații au adus un traducător, iar eu am întrebat-o din nou: „Vei crede?” Ea a încuviințat că da, ceea ce însemna că acum înțelegea ce-i spun pentru că i se traducea.

Apoi am avut o vedenie și am spus: „Te văd stând lângă cămin, cu o oală mare plină de știuleți de porumb fierți. Ți amintești, frate Roy? Ai mâncat prea mult din acel porumb și din cauza aceasta ai căzut la pat grav bolnavă. Mama ta te-a așezat pe pat, dar de atunci ai început să faci crize de epilepsie.”

Ca să nu întrerupă ungerea, traducătorul nu spunea nimic decât după ce spuneam toată vedenia. Când am spus aceste cuvinte, fetița s-a întors către traducător și a spus în spaniolă:

„Am crezut că nu știe să vorbească spaniolă.”

Traducătorul m-a privit și a spus: „Ai vorbit în spaniolă, așa-i?”

„Nu,” am răspuns eu, „am vorbit în engleză.” Astfel, am oprit magnetofonul, am dat banda înapoi și am ascultat încă odată ce am spus. Tot timpul vorbisem numai în engleză.

Atunci traducătorul i-a spus fetiței: „Te rog să spui încă odată ce a zis fratele.” Spunea aceasta pentru că el nu îi tradusese încă vedenia spusă de mine. Și fetița a

repetat cuvânt cu cuvânt ceea ce-i spusese eu în engleză.

Vedeți? Eu am vorbit în engleză, iar ea m-a înțeles în spaniolă. „*Cum dar, îi auzim vorbind în propria noastră limbă în care ne-am născut?*” (Ceea ce este interesant este faptul că fetița a înțeles doar vedenia spusă de fratele Branham, după aceea având din nou nevoie de traducător - n.t.).

Da, acestea sunt lucrările minunate ale lui Dumnezeu.

Un frate întreabă: „Înseamnă că omul care posedă Duhul Sfânt este vasul, iar Cel care-l umple pune în el ceea ce este El însuși.”

Acesta este adevărul. El face orice dorește cu vasul, de aceea trebuie să priviți cu ce este umplut acel vas și veți ști dacă are sau nu Duhul Sfânt. Înțelegeți?

Uitați-vă doar cu ce este umplut. Dacă acel vas este plin de impurități înseamnă că nu este vasul lui Dumnezeu, dar dacă este plin de minunății, este vasul Său. Înțelegeți ce vreau să spun?

Fratele continuă: „Este adevărat că sunt momente când vasul poate fi folosit fără să știe mai dinainte că Domnul va face aceasta?”

O, desigur! Noi am văzut cu toții așa ceva; suntem obișnuiți cu aceste lucruri.

Cred că aceasta este a patra întrebare de pe lista fratelui:

6. Toți oamenii care sunt umpluți cu Duhul Sfânt vor vorbi mai devreme sau mai târziu în limbi? Eu am găsit că Pavel a spus undeva: „...eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți.” (1 Corinteni 14.18).

Pavel era un om învățat și cunoștea mai multe limbi, ceea ce-i era de folos când ajungea în încercări, fiindcă putea să vorbească în limba acelor oameni. Și acestea erau limbi necunoscute pentru cei care nu le cunoșteau, dar ele nu veneau prin inspirația Duhului Sfânt. Însă un om care este umplut cu Duhul Sfânt și trăiește sub altarul lui Dumnezeu, fără îndoială va avea mai devreme sau mai târziu o experiență de vorbire în limbi, pentru că acesta este unul din cele mai mici daruri. Dar el va face acest lucru prin inspirația Duhului Sfânt, nu prin propria sa înțelepciune.

După ce sunteți botezați în trupul lui Hristos, toți aveți daruri. Să zicem că eu sunt

afară și vreau să intru înăuntru. Cum se poate face aceasta? Cum poți intra într-o cameră? Prin ușă. Vedeți? Cum pot ajunge eu în acest Trup? Prin fratele Roberson? Nu, domnilor! Pot ajunge prin fratele Leo care are un dar de vorbire în limbi? Nu! Dar atunci cum intru? Prin ușă: Printr-un singur Duh. Dar Duhul nu are numai vorbire în limbi, ci mai are încă opt daruri. Vedeți? Deci, printr-un singur Duh, noi suntem botezați într-un singur Trup în care fiecare are un dar.

Poate ziceți: „Păi, fratele Wood are darul minunilor!” sau: „O, am făcut o minune, deci am Duhul Sfânt!” Nu, nu aceasta este dovada, pentru că noi nu suntem botezați în Trupul lui Hristos prin minuni, ci printr-un singur Duh.

Merg la fratele Junie, care are darul cunoștinței, iar el îmi spune: „Ei bine, eu cunosc toată Biblia, băiete, ceea ce înseamnă că am Duhul Sfânt.” Dar nu, nu aceasta este dovada, nu prin cunoștință intrăm în acest Trup.

În ordine. Deci nu prin fratele Leo, nici prin fratele Wood, nici prin fratele Junie, ci prin ce? (Adunarea răspunde: „Prin Duhul”). Așa este.

Iar după ce sunt botezat și ajung în Trup, urmează să fiu folosit de Tatăl. Vedeți? Poate fratele Wood este cel mai aproape de ușă, așa că are unul din primele lucruri care se pot întâmpla. Fratele Leo are și el partea lui, dar niciunul dintre ei nu poate spune că eu nu am Duhul Sfânt, pentru că și eu sunt în Trup, prin botez. Însă Dumnezeu nu m-a adus în Trup ca să mă așez liniștit și să spun: „Binecuvântat să fie Domnul! Voi sta jos fiindcă sunt sigur că merg spre cer.” Înțelegeți ce vreau să spun?

Până să fiu botezat, poate am mers de la o extremă la alta sau am ținut calea pe mijloc, dar la un moment dat s-a întâmplat ceva: am fost botezat prin Duhul în Trupul lui Hristos. Printr-un singur Duh. Acum înțelegeți, frate? Eu trebuie să ocup locul hotărât de El pentru mine.

7. În ce ordine trebuie folosite limbile și prorociile ca să-L glorifice pe Dumnezeu și să zidească biserica? Din câte știu, Biblia spune că duhul prorocilor este supus prorocilor.

Exact. Vorbirea duhovnicească în limbi și prorocia este pentru zidirea bisericii, dar își are propriul serviciu. Vedeți? Acesta este motivul pentru care nu trebuie folosită în timpul predicării Cuvântului; nu este conform rânduielii să întrerupă predica.

Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor, așa că folosirea darurilor își are timpul ei.

Cred că prin aceasta am răspuns și la întrebarea a cincea.

Să repetăm încă o dată întrebarea: În ce ordine trebuie folosite limbile și prorociile în timpul serviciului, ca să-L glorifice pe Dumnezeu?

Eu v-am spus de multe ori că trebuie să aveți o rânduială în biserică. Sunt un veteran pe această cale și au trecut cam 32 de ani de când am pus piatra de temelie a acestei biserici.

Părerea mea este că pentru a avea o mare binecuvântare în lucrare este nevoie să țineți o adunare specială pentru cei ce au daruri. Cred că așa ceva s-a întâmplat și în 1 Corinteni 14.30: *„Și dacă este făcută o descoperire unuia care stă jos, cel dintâi să tacă.”*

Părerea mea este că aceasta este o adunare specială pentru cei cu daruri și că așa este corect. Dacă voiau, toți cei cu daruri se adunau împreună – să zicem o dată pe săptămână, și se rugau. Lăsați să aibă loc o astfel de adunare pentru darurile Duhului și fără predicare.

O asemenea adunare nu este pentru cei din afară și nici pentru necredincioși, fiindcă dacă duceți înăuntru astfel de oameni, ei vor zice: „O, acela vorbește în limbi?” sau: „Ce mai este și asta?”

Apoi s-ar putea ca unii din cei care vorbesc în limbi să fie „bebeluși” în Evanghelie. Înțelegeți? Să nu îi luați în derâdere pentru aceasta, ci lăsați-i să crească până când darul acela ajunge la maturitate. Desigur, cei bătrâni pot să vadă cum încearcă Satana să se strecoare prin tot felul de lucruri, dar voi îl puteți prinde și soma.

Nu demult, am fost invitat acasă la un frate lucrător. Este un frate scump, așa cum sunteți cu toții. Acolo era o problemă, iar eu am spus: „Haideți mai întâi să îndepărtăm dintre noi acest lucru.” Vedeți? Și aceasta pentru că vă iubesc și vreau să lucrăm cu toții în spiritul îngăduinței creștine.

Acest frate m-a dus în casa lui, iar acolo a venit o femeie care era greșită. Eu nu am văzut-o niciodată, dar am ascultat banda pe care fusese înregistrată în timp ce dădea o tălmăcire a vorbirii în limbi. Ascultând-o, puteai să-ți dai seama imediat că

ceva nu era în ordine cu ea.

Frații care au participat la acea discuție știu cum s-a încheiat totul, de aceea aș vrea să fiți cât se poate de atenți și să vegheați.

Dacă voi lucrătorii, corecțați pe cineva cu privire la un dar, iar el se ofensează și se supără pentru aceasta, să știți că acolo nu este Duhul lui Dumnezeu, deoarece Duhul Lui nu se poate supăra când este pus în fața Cuvântului. Un om care posedă cu adevărat Duhul Sfânt și este un credincios adevărat, va dori să se încadreze întotdeauna în voia lui Dumnezeu. Desigur.

Eu vreau să fiu corect; vreau să fiu corectat de Duhul Sfânt cu privire la orice lucru greșit pe care-l fac, fiindcă nu vreau să ascund nimic. Dorința mea este să am adevărul sau să nu am nimic, pentru că nu vreau să aduc ocară asupra Numelui lui Hristos.

Eu n-aș învăța și n-aș spune nimic, dacă acesta nu ar fi Cuvântul Scripturii.

Dacă vreun frate creștin ar vedea că învăț ceva greșit și ar veni la mine să mă corecteze, aș aprecia foarte mult gestul lui. Da, l-aș aprecia mult pe un frate care la sfârșitul serviciului mi-ar spune: „Frate Branham, aș vrea să discutăm puțin în camera ta, fiindcă ești greșit în cutare lucru.” Eu doresc să fiu corectat.

Adevărul este că toți dorim să fim corecțați, de aceea vorbim despre aceste lucruri. Orice lucru trebuie să se lege prin toată Scriptura.

În ce privește vorbirea în limbi, cred că pentru o vreme trebuie lăsată în pace. Păstorii și ceilalți lucrători să-i lase în pace pe cei ce au acest dar, până când se maturizează puțin, pentru că mai devreme sau mai târziu se va vedea dacă cel care este în lucrare este diavolul care încearcă să amăgească persoana respectivă. Noi nu suntem prea siguri în problema aceasta.

Prin urmare, înainte de-a începe adunarea specială pentru daruri, este bine să aveți în mijlocul vostru pe cineva cu duhul înțelepciunii, pe cineva care poate deosebi duhurile. S-ar putea însă ca și deosebirea să fie greșită, așa că este nevoie de corectare. Dacă acel om are Duhul lui Dumnezeu, va suporta corectarea Cuvântului, dar dacă nu îl are, se va supăra. Înțelegeți?

Să zicem, de exemplu, că suntem un grup cu daruri, iar fratele Leo se ridică și vorbește în limbi, după care un alt frate, să zicem fratele Willard, dă tălmăcirea.

Fratele Neville, fratele Junie și fratele Collins sunt bătrânii care judecă prorocia adusă. Să zicem că prin acea prorocie s-ar spune: „Miercuri seara va veni înăuntru o femeie care va deveni violentă. Spuneți-i fratelui Branham să nu o mustre pentru că este dementă. S-o tragă la colț, pentru că odată a făcut un anumit lucru rău tot la un colț, și atunci a venit peste ea această stare rea.” Vedeți?

Ceea ce s-a spus sună foarte bine, dar primul lucru pe care-l aflăm din Scriptură este că dacă cineva spunea o prorocie, indiferent cât de corectă părea, totul trebuia verificat prin „Urim și Tumim”. Vedeți? Era nevoie să se meargă la Cuvânt. Și dacă luminile acelea luceau pe pieptarul lui Aaron, totul era în ordine.

Deci primul lucru pe care trebuie să-l facem noi este să mergem la Cuvânt. Când fratele a vorbit în limbi, totul a părut a fi în ordine și la fel când celălalt a adus tălmăcirea, dar Cuvântul spune că este nevoie ca doi sau trei să judece cele auzite; să fie puse înaintea lui „Urim și Tumim.”

Astfel, fratele Collins spune: „Este de la Domnul!” Junie spune și el: „Este de la Domnul!” și pentru că doi au spus deja acest lucru, prorocia este scrisă pe o bucată de hârtie și dată la păstor, care o va citi în fața adunării înainte ca să se întâmple cele spuse, pentru ca atunci când se va întâmpla acel lucru, necredincioșii să poată spune: „Cu adevărat, aceea a fost de la Dumnezeu! Da, Cel care a vorbit este Dumnezeu.”

Dar cum este dacă ceea ce s-a spus nu se împlinește? Vedeți, prin aceasta ajung la o altă întrebare pe care o am aici: „Toate prorociile și mesajele aduse sunt corecte?”

Acum fiți atenți! Deci, ce se întâmplă dacă ceea ce s-a spus nu se împlinește? Înseamnă că fratele Leo a vorbit sub influența unui duh rău; că tălmăcirea a fost greșită și la fel judecata făcută de frați cu privire la cele spuse. Dacă este așa, să îndepărtați repede din mijlocul vostru acel duh, pentru că nu vreți să fiți conduși greșit. Lăsați-o în pace, pentru că este de la diavolul. Înțelegeți?.....

...Fratele Leo să spună: „Doamne, eu nu sunt predicator și nici tălmăcitor, dar am un dar de vorbire în limbi, iar diavolul m-a tulburat fără să știu aceasta, de aceea, Te rog să îndepărtezi aceasta de la mine.”

Frații care au făcut judecata greșită să spună la rândul lor: „Doamne, Tu mi-ai dat

darul deosebirii și eu Te-am văzut făcând adesea acest lucru. Cum a fost posibil să fiu înșelat? Oare ce s-a întâmplat? Te rog să mă curățești.”

Vedeți, dacă procedați în felul acesta, înseamnă că voi posedați ceva adevărat.

Aceasta este o adunare obișnuită a sfinților și cred că la așa ceva s-a referit Pavel în 1 Corinteni 14, când a spus:

„Dacă estefăcută o descoperire unuia care stă jos, cel dintâi să tacă.

Fiindcă puteți să prorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați.” (v. 30-31).

Acum cred că este clar că acest lucru nu se poate face în timpul serviciului de predicare, fiindcă ar fi o încălcare a rânduielii. Dacă ceea ce se spune nu se împlinește, înseamnă că nu este de la Dumnezeu. Vedeți? Totul trebuie să se împlinească întocmai, pentru că numai așa este zidită și întărită biserica și nimeni nu poate spune nimic împotriva.

Uitați-vă ce mi se pune înaintea când sunt în fața mulțimii. Cum ar fi posibil să fac o greșeală într-o asemenea situație? Vedeți? Eu mă încred în totul în El. Unii m-au întrebat: „Frate Branham, nu ți-e teamă că vei greși?” Nu, nu mă tem de așa ceva pentru că Îl cred pe Domnul și El este Sprijinul meu. El m-a însărcinat să fac acest lucru și eu îl fac întocmai.

Dacă Dumnezeu te-a însărcinat să faci ceva, El va sta de partea ta ca să te ajute și te va ocroti. Dacă ești trimis de El, va legitima tot ce spui, pentru că ești un mesager al Său. Ești mesagerul Său cu darul vorbirii în limbi; ești mesagerul lui cu darul tălmăcirii; ești mesagerul Său cu darul deosebirii. Înțelegeți ce vreau să spun? Ce veți avea ca urmare? O biserică solidă și nu veți mai avea nici un motiv de teamă.

Când am fost într-o adunare aici jos, a venit și un tânăr englez care a încercat să se sinucidă. Fratele Banks a venit și mi-a spus că tânărul mă așteaptă de 4-5 zile, dar nu am avut timp pentru el fiindcă am fost foarte ocupat.

Despre starea lui mi-a vorbit și cei de la hotelul Waterview, așa că m-am dus în cameră să mă rog pentru el. Când am revenit, i-am spus fratelui Banks: „Eu nu l-am văzut niciodată pe băiatul acesta și nu știu nimic despre el, dar am să-ți spun ce este rău în viața lui, înainte ca să ajungem acolo.”

Este adevărat, frate Banks? Când am ajuns la tânr, Duhul Sfânt a venit jos și a spus totul despre el, unde a fost și viața lui trecută. Când a auzit toate acele lucruri, aproape că a căzut jos.

„Frate Branham, te temi că ai putea greși când îi spui unui om ceva despre viața lui?”

Cum este când te afli pe platformă și îi spui unui bărbat că este necinstit față de soția lui, pentru că trăiește cu o altă femeie cu care are și un copil? Vedeți? Nu te temi că te dă în judecată? Nu, să nu te temi dacă ceea ce spui este de la Dumnezeu. Dacă însă te temi, dacă nu ești convins că Cel ce face aceste lucruri este Dumnezeu, mai bine taci până primești încredințarea. Fii sigur că ești corect și du-te înainte!

Știu că ceea ce spun este o hrană tare, dar voi sunteți frații mei; sunteți lucrători tineri care veniți pe cale, în timp ce eu sunt un om bătrân și știu că într-una din aceste zile voi pleca din lume. Acesta este motivul pentru care trebuie să vă învăț adevărul. Înțelegeți? Voi trebuie să fiți siguri că ceea ce faceți este corect.

Nu demult, am vrut să plec împreună cu fratele Banks, cu Leo, Gene și încă câțiva frați, la vânătoare de mistreți în Arizona. Era o pauză de vreo 4-5 zile și m-am gândit să nu spun nimănui unde merg. Fac aceasta pentru că oamenii vin tot timpul la mine, zi și noapte, iar fratele Banks, care a fost vecin cu mine, știe că acesta este adevărul. Noi nu îi refuzăm niciodată pe cei bolnavi, așa că Leo și ceilalți, mi-au zis: „Este cineva cu un copil bolnav și încă un om care este bolnav de cancer.” Eu nu îi refuz pe oameni, pentru că aceasta este datoria mea.

Chiar după ce ne-am luat puștile și am pornit spre mașini, a venit bărbatul acela. Când l-am văzut, i-am zis:

„Suntem foarte grăbiți.”

„Văd că sunteți grăbiți, domnule.”

„Numele meu este...” dar bărbatul a mers mai departe zicând:

„Bună ziua.” Acest lucru m-a convins că bărbatul nu mă cunoștea, așa că am repetat:

„Numele meu este Branham.”

„Tu ești fratele Branham?”

„Da, eu sunt.”

„Am dorit mult să te întâlnesc, frate Branham, dar văd că vrei să pleci undeva.”

„Da, domnule, plec.”

„Știu că te grăbești.”

„Mă grăbesc foarte tare, domnule.”

„Păi așa vrea să vorbesc numai câteva minute cu tine...”

Când tocmai mă pregăteam să-i răspund, Duhul Sfânt mi-a zis: „Du-l în cameră pentru că îl poți ajuta.”

Acele cuvinte au schimbat totul. Imediat am lăsat arma jos și m-am întors supus pentru că lucrarea Domnului este mai importantă decât orice altceva. M-am întors spre fratele Banks și i-am zis:

„Vin puțin mai târziu,” după care i-am spus bărbatului care mă aștepta: „Vino cu mine.”

„Frate Branham, am o problemă care este în legătură cu sufletul meu.”

„În ordine,” i-am răspuns, „vino cu mine.”

Când am intrat în casă, Meda mi-a zis:

„Încă nu ai plecat?”

„Nu, nu, pentru că este cineva afară. Te rog să ții copiii în camera cealaltă.”

L-am dus în sufragerie și am stat amândoi jos, iar primul lucru care s-a întâmplat a fost că Duhul Sfânt a început să-i spună cine este, ce a făcut, ce s-a întâmplat cu el în trecut, deci i-a spus totul. Fratele Banks este martor că acesta este adevărul. Omul acela nu mi-a spus nimic despre el, dar Duhul Sfânt a venit și i-a zis: „Tu ai fost un vagabond. Locuiești în Madison, dar acum vii de la Evansville, Indiana, unde ai participat la școala biblică a unui cult, ceea ce te-a încurcat și mai tare. Ai sosit la Louisville doar cu câteva minute în urmă și te-ai întâlnit cu un bărbat care te-a trimis la mine ca să scapi de necaz. Aceasta este „Așa vorbește Domnul!”

Omul m-a privit uimit și a zis:

„Așa este, domnule.”

„Îl crezi pe Duhul Sfânt?”

„Aș vrea să-L cred, domnule.”

„Vrei să-ți spun la ce te gândești?”

„Da, domnule.”

I-am spus la ce se gândea, iar el a zis:

„Acesta este adevărul, frate.”

„Ei bine, acum gândește-te la altceva.”

„Mă gândesc la altceva.”

Și eu i-am spus:

„Acum gândești aceasta și aceasta.”

„Acesta este adevărul! Acesta este adevărul!”

„Tu nu ai nevoie de nici o vedenie, ci trebuie să fii doar îndreptat.” Apoi i-am spus ceva ce sigur nu ați vrea să știți. Era un lucru oribil, pe care voi nu l-ați spune dacă ar fi peste voi, iar eu nu spun niciodată ce-mi arată Domnul cu privire la cineva. După ce i-am spus totul, l-am întrebat:

„Vei face așa și așa?”

„Voi face.”

„Atunci du-te mai departe!”

Totul a durat vreo zece minute, după care ne-am pregătit din nou de plecare. Tânărul s-a întors spre mine și a spus:

„Domnule, aș vrea să te întreb ceva.”

„În ordine.”

„Sunt puțin încurcat... Cum ai știut toate aceste lucruri din viața mea?”

Fratele Banks era de față la discuția noastră.

„Domnule, ai auzit vreodată de slujba mea și de vedeniile pe care le am?”

„Până acum o oră nu ți-am auzit niciodată numele. Cineva din Louisville mi-a spus să te caut, așa că am trecut podul și am venit aici.”

Este adevărat, frate Banks?

„Până acum nu ți-am cunoscut nici numele și nici nu am știut cine ești.”

„Ei bine,” i-am răspuns, „în slujba mea am un dar de la Dumnezeu și El este Cel ce face aceasta.”

„Atunci este clar. Acum este în ordine. Totul s-a dus, pentru că Cel ce mi-a vorbit prin tine este Dumnezeu.”

„Așa este.”

„Îmi amintesc că am citit în Biblie că odată Isus le-a spus ucenicilor Săi tot ce gândeau.”

Vedeți, el începea să înțeleagă cum stau lucrurile.

Apoi a spus: „El spunea că Tatăl era Cel ce vorbea acele cuvinte prin gura Lui.”

„Așa este.”

„Aceasta înseamnă că Tatăl mi-a vorbit și mie aceste cuvinte prin tine, ca să mă facă să cred că ceea ce-mi spui este adevărat.”

„Și este adevărat?”

„Da, ceea ce înseamnă că Cel ce mi-a vorbit este Dumnezeu.”

„Frate,” i-am zis eu, „tu știi mai multe despre aceste lucruri decât mulți care vin la adunarea de aici.” Vedeți?

Acum să revenim la întrebare: „Este corect ca vorbirea în limbi și prorocia să fie folosite în timpul serviciului?”

Nu! Aceste daruri trebuie folosite cum am spus deja și apoi citite în fața adunării.

Dacă cineva face acest lucru în timpul serviciului, nu înseamnă că prorocia nu este de la Domnul, ci omul acela este ca un copil mic care încearcă să umble, dar cade de câteva ori. Eu am văzut așa ceva, dar i-am lăsat în pace.

Poate cineva zice: „Și nu i-ai corectat, frate Branham?” Nu, nu am făcut-o și am să vă explic de ce.

Când Billy Paul era mic și a început să umble în picioare, era cât sus, cât jos, de fapt mai mult era pe jos, dar aceasta se datora faptului că nu știa să meargă. Vedeți? Eu l-am lăsat să exerseze și curând a început să meargă bine, dar când se împiedica, deși picioarele îi erau deja puternice și stabile, am început să-i atrag atenția. Înțelegeți ce vreau să spun? Dacă-l văd că merge și se uită în altă parte, apoi se împiedică din cauza neatenției, îi spun: „Ridică picioarele, băiete! Unde ești?” Vedeți? Aceasta este deosebirea.

La fel este și cu darurile. Lăsați-i o vreme să se împiedice și să se bâlbâie, dar după aceea corectați-i; iar dacă vedeți că se supără, veți ști că acolo nu a fost Dumnezeu, pentru că Duhul lui Dumnezeu este supus. Cu alte cuvinte: *„duhul prorocilor este supus prorocilor.”* Înțelegeți? Acesta este adevărul.

Fratele Stricker spune: „Aș vrea să fac o complectare, frate Branham”. Desigur, frate.

„De multe ori în timp ce stăteam la serviciul de evanghelizare, am auzit vorbiri în limbi și prorocii, și de multe ori m-am simțit foarte rău din cauza aceasta. Apoi, în timp ce mergeam spre casă mă căiam tot drumul. Această stare venea peste mine din cauză că acele lucruri nu erau de la Dumnezeu, sau pentru că nu se respecta rânduiala bisericii?”

Este posibil să fie adevărate oricare din cele două motive amintite de tine. Părerea mea este că această stare se putea datora faptului că era încălcată rânduiala; pentru că nu era ceva în ordine cu tine; sau pentru că nu era ceva în ordine cu persoana aceea sau cu mesajul adus de ea.

Totuși, lasă-mă să te ajut puțin, frate Stricker. Cred că cel mai bine este să nu judeci niciodată ceva prin simțurile tale, prin emoții sau simțăminte, ci totul trebuie privit și judecat în funcție de roadele aduse. Tu trebuie să vezi ce roade aduce.

Desigur, există și un simț ciudat care te face să judeci anumite lucruri. Și eu simt uneori aceasta, iar când se întâmplă, mă dau încet, încet deoparte, dar nu spun nimic, ci las lucrurile să meargă mai departe până când știu exact despre ce este vorba.

Acuma, eu știu că sunt mulți oameni care spun: „Iuh! Frate, știu că am Duhul Sfânt! Aleluia! Laudă lui Dumnezeu!” Și cu toate acestea, ei sunt departe de a-l avea. Pot să vorbească în limbi, să strige, să danseze în Duhul și să facă toate celelalte lucruri, dar cu toate acestea nu au Duhul Sfânt. Cum este posibil acest lucru? Pentru că ploaia cade și peste cel drept și peste cel nedrept, iar Cuvântul spune că singura modalitate de a-i recunoaște nu sunt simțurile, ci roadele aduse.

Vă mai amintiți vedenia pe care am avut-o în legătură cu acest lucru?

Evrei 6.7-8: „Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea peste el... dar aduce spini și măcăcini, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc.”

Dacă avem un ogor de grâu, acolo vor apărea și buruienile și spinii, nu-i așa? Iar dacă vine o secetă, buruienile și spinii vor fi la fel de însetați ca și grâul, este adevărat? Sau, oare peste grâu vine o ploaie deosebită de aceea care vine peste buruieni și spini? O, nu, ci este aceeași ploaie! Este corect?

Vedeți? Aceasta înseamnă că același Duh care cade peste cel fățarnic, cade și peste credinciosul adevărat, dar: *„după roadele lor îi veți cunoaște.”* Ai înțeles acum, frate?

Dovada că un om posedă Duhul Sfânt este dată de roadele pe care le aduce. Poate cineva spune: „Bine, eu sunt o tulpiniță de neghină, dar sunt la fel ca tulpinița de grâu.” Dar ce viață este în tine? Viața care este în neghină rodește tot neghină. Ea se ceartă, este dură, rea, vicleană. Înțelegeți ce vreau să spun? Este arogantă, ceea ce dovedește că nu este roada Duhului Sfânt, pentru că roada Lui este dragostea, blândețea, răbdarea, bunătatea.

Poate va zice: „Bine, dar și eu pot striga la fel de tare ca tine. Bindecuvântat să fie Dumnezeu, pentru că Duhul Sfânt este peste mine!”

Ceea ce faci tu poate să fie perfect adevărat, dar viața pe care o trăiești nu dovedește ceea ce vorbești. Vedeți? De ce aceasta? Pentru că încă de la început ai

fost o buruiiană.

Aceasta ne duce din nou la marea problemă care este alegerea dinainte. Cred că mă înțelegeți, nu-i așa? Unul a fost de la început neghină, în timp ce celălalt a fost grâu de la început. Cu toate acestea, binecuvântarea ploii a căzut peste amândoi: și peste cel drept și peste cel nedrept, dar nu uitați! *„După roadele lor îi veți cunoaște.”*

Un frate întreabă: „Cum este cu roadele unui predicator care predică Cuvântul?”

Este posibil ca un predicator să fie pierdut chiar dacă a stat pe platformă și a predicat Cuvântul ca un arhanghel; chiar dacă a înțeles tainele Bibliei; s-a purtat ca un păstor adevărat vizitându-i pe cei bolnavi și făcând multe alte lucruri de felul acesta. Nu contează cât de bun este acel om, nici cât este de moral! El trebuie să-L aibă în viața lui pe Duhul Sfânt sau este pierdut. Înțelegeți?

Voi știți ce a spus Domnul Isus în Matei 7.22-23:

„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne! Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Poate acel om a vorbit în limbi, le-a tălmăcit, a făcut minuni, a predicat despre tainele ascunse ale lui Dumnezeu, dar cu toate acestea, El a spus:

„Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut: depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea!”

Fratele Taylor întreabă: „Cum este cu omul care aduce Mesajul greșit? Vreau să spun că el crede că este corect, dar în realitate predică greșit.”

Dacă acel om este ales de Dumnezeu și ajunge să audă vreodată Adevărul, Îl va primi și Îl va urma, pentru că Domnul Isus a spus că *„Oile Mele ascultă glasul Meu și Mă cunosc.”* (Ioan 10.27,14). Înțelegeți, frate Taylor?

Să zicem că fratele Crase este un predicator baptist. El nu știe nimic despre botezul cu Duhul Sfânt și nici despre darurile Lui, dar este un predicator sincer și corect. Vedeți? Apoi aude Adevărul. Știți ce va urma? El va veni imediat și Îl va primi. Eu cred că acest lucru s-a întâmplat cu fiecare copil al lui Dumnezeu de-a lungul epocilor, deoarece Împărăția nu poate veni până când nu se împlinește toată voia lui Dumnezeu. Acesta este adevărul. Este nevoie ca toți copiii Săi să Îl primească. Acesta este adevărul.

Domnul Isus a spus că Împărăția lui Dumnezeu se aseamănă cu un om care a aruncat năvodul în mare și apoi l-a scos afară. Când l-a scos, în el erau prinse tot felul de viețuitoare marine, dar pescarul a păstrat doar peștii, broaștele și celelalte viețuitoare fiind aruncate înapoi în mare. A aruncat năvodul din nou și poate a scos numai un pește, dar a continuat să-l arunce până când și-a făcut planul. Înțelegeți ce vreau să spun?

Dar peștele prins de acel om, a fost pește de la început. Singura diferență constă în faptul că Stăpânul l-a luat din mare și l-a pus într-un loc cu apă curată și limpede, spre folosul Său. Dar El continuă să arunce și astăzi năvodul și o va face până îi va scoate pe toți peștii Săi. Înțelegeți ce vreau să spun? Înțelegi, frate Taylor? În ordine. Să vedem o altă întrebare.

8. Un om are tot timpul controlul asupra Duhului: când și cum să acționeze?

Da, domnule. Duhul Sfânt te controlează pe tine și tu îl controlezi pe El. Astfel, El nu te va lăsa niciodată să faci ceva contrar Bibliei, deoarece Cuvântul spune că *„Duhul Sfânt nu se poartă necuviincios.”* Acesta este adevărul.

În ordine. Este clar sau mai are cineva vreo întrebare?

Un frate spune: „Am eu o întrebare.”

Spune, te rog.

„Ai vorbit mai înainte despre un predicator care nu predică Mesajul pe care ni l-a dat Hristos și ai spus că indiferent ce se întâmplă prin slujba lui, trebuie să primească Mesajul adevărat. Ce se întâmplă însă dacă atunci când vine în contact cu Mesajul, îl respinge?”

În cazul acesta este pierdut.

„Are aceasta legătură cu alegerea mai dinainte de a veni în lume?”

Da, acesta este adevărul. Așa este.

„În cazul acesta, el este hotărât de la început să nu primească Adevărul?”

Da, așa este, pentru că Cuvântul spune că *„ei au ieșit din mijlocul nostru deoarece nu erau dintre ai noștri.”* (1 Ioan 2.19).

Ca să înțelegeți mai bine, este același lucru ca în Evrei 6. Oamenii interpretează greșit Cuvântul. Deși Isus a spus clar că „*este cu neputință ca cei care au fost luminați odată, au gustat din darul ceresc, s-au făcut părtași Duhului Sfânt și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor, și totuși au căzut, este cu neputință să fie aduși din nou la pocăință și înnoiți, pentru că ei Îl răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit.*” (Evrei 6.4-6).

Pentru mine acest lucru este o mare descoperire, la fel ca Fapte 2.38 și Matei 28.19. Înțelegeți?

În Evrei 10.31, Cuvântul spune că „*grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!*” Acesta este credinciosul de margine.

Acum gândul mi se duce din nou la Israel, care a fost chemat de Dumnezeu afară din Egipt. Toți oamenii aceia au ieșit din robie, au fost izbăviți, au trecut prin Marea Roșie și au călătorit prin pustie, este adevărat?

Vedeți? Ei au ascultat mesajul lui Moise, l-au crezut și au fost gata să-l urmeze: aceasta este neprihănirea.

Au ajuns la Marea Roșie (botezul) și au trecut prin ea, în timp ce dușmanii lor au trebuit să moară acolo. Apoi au pornit prin pustie și erau cam la trei zile de țara făgăduită. Vedeți? Erau mai puțin de patruzeci de mile până acolo.

Despre aceasta vreau să predic la adunarea oamenilor de afaceri din Phoenix: „Stând pe acest munte!” Și deși mai aveau doar vreo trei zile până să intre în țară, El i-a ținut încă patruzeci de ani în pustie, din pricina necredinței.

Deci au ajuns la granițele țării (ei erau sfințiți) și de acolo au privit înapoi și au zis: „O, aleluia! Laudă lui Dumnezeu! Glorie Lui pentru că în urmă zace tot răul care m-a chinat odinioară! Țigările care m-au stăpânit odată, nu mai au nici o putere asupra mea și le-am aruncat. Lichiorul și toate celelalte băuturi pe care le-am băut odată, au rămas în Marea Roșie a sângelui lui Isus Hristos. O, slavă lui Dumnezeu pentru aceasta! Aleluia!”

Și toți au ajuns la hotarele Canaanului, pregătiți să intre în el. Trebuiau să mai treacă Iordanul și erau în țara făgăduită, așa că Moise a luat câte un bărbat din fiecare seminție a lui Israel și i-a trimis să iscodească țara, este adevărat? Dar ce s-

a întâmplat când s-au întors cei doisprezece? Zece dintre ei au spus: „Ah, noi nu vom putea face acest lucru, pentru că suntem ca lăcustele pe lângă locuitorii țării.”

Poate ziceți: „La ce biserică aş putea predica despre Duhul Sfânt și despre celelalte lucruri pe care le vorbești tu, pentru că dacă aş face aceasta printre metodiști, bapțiști sau prezbiterieni, aş rămâne cu scaunele goale.”

Lasă-i să plece pentru că au fost capre de la început, iar tu ai nevoie de oi. Tu păstorești oi, nu capre. De ce să păstorești o turmă de capre, când sunt atâtea oi care au nevoie de păstor? Și eu v-am spus întotdeauna că prefer să predic la patru pereți și să spun adevărul, decât să spun minciuni ca să am mulți membri. Da, domnilor.

Ați văzut ce s-a întâmplat acolo? Numai Iosua și Caleb au rămas credincioși Cuvântului Domnului. Zece s-au îndoit, dar ei doi au crezut.

Ei au mers acolo și au spus: „Aceasta este o țară cât se poate de bună,” și au crezut Cuvântul Domnului care spusese: „*Țara este a voastră!*” Astfel, ei au mers acolo, au tăiat un ciorchine mare de struguri și l-au adus la popor zicând: „Veniți, fraților! Țara este minunată, și ca dovadă v-am adus să gustați din acest ciorchine uriaș.”

Dar ceilalți zece au spus: „O, noi nu putem cuceri țara! Nu, fraților! Acest Moise (acest Duh Sfânt) ne-a adus în pustia aceasta ca să pierim. Totul este pierdut, pentru că nu avem cum să-i biruim pe locuitorii țării!”

Vedeți? Ei au început să dea înapoi după ce au fost luminați odată, după ce au fost socotiți neprihăniți prin credință și sfințiți. Ei au mers până dincolo de al doilea altar și au privit în țara făgăduită: „*....cei ce au fost luminați odată și au gustat din darul ceresc..*” Vedeți? Ei au gustat din darul ceresc, iar noi am făcut la fel și ne-am făcut părtași Duhului Sfânt, este adevărat?

„Băiete, uită-te la omul acela! Eu știu că a fost orb, dar acum poate să vadă. Cine ar fi crezut că bărbatul acela fără școală și educație aleasă, va aprinde Focul în lume?”

Dar ce se întâmplă după aceea? În loc să meargă mai departe și să predice despre lucrările minunate ale lui Dumnezeu, el se întoarce la lucrurile începătoare, pune iarăși bazele pocăinței de faptele moarte, vedeți, în loc să meargă mai departe, ei

se pocăiesc de faptul că au fost odată acolo sus și au văzut acele lucrări minunate, spunând: „Îmi pare rău că am fost acolo!” dar prin aceasta, nesocotesc sângele legământului care i-a sfințit și fac hulă împotriva harului care i-a cuprins. Mă înțelegeți? Un astfel de om este pierdut, este terminat.

Dar este imposibil ca un copil ales al lui Dumnezeu să facă așa ceva, pentru că Isus a spus clar că „*oile Mele cunosc glasul Meu.*” Un astfel de om merge oriunde îl cheamă Domnul, pentru că „*...oile Mele cunosc glasul Meu...*”

„Un frate întreabă: „Ei trebuie să creadă și Fapte 2.38, este adevărat?”

Desigur. Un astfel de om va lua fiecare părticică din Scriptură, fără să lase afară nici măcar o iotă. Acesta este adevărul, frate.

9. Biblia vorbește despre două feluri de limbi? Este vreo diferență între limbile vorbite în rugăciunea particulară și cea vorbită în biserică, unde se cere tălmăcirea? În ziua cincizecimii, limbile au fost înțelese de toți cei prezenți acolo, dar în 1 Corinteni 14.2 se vorbește despre limbi necunoscute vorbite către Dumnezeu, nu către oameni, în timp ce în 1 Corinteni 13.1 se spune despre existența limbilor omenești și a limbilor îngerești.

Da, frate. Oricine ești, tu ai răspuns singur la întrebările puse.

Deci: Sunt două feluri de limbi în Biblie? Există vreo diferență între limba vorbită în rugăciunea particulară și cea vorbită în biserică, unde se cere și tălmăcirea?

Da. Pavel a vorbit în 1 Corinteni 13 despre două feluri de limbi: omenești și îngerești.

Limbile îngerești sunt limbile în care un om vorbește „*nu oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege și cu duhul, el spune taine.*” (1 Corinteni 14.2).

Dar când este în biserică și vorbește o limbă omenească, ea trebuie tălmăcită pentru zidirea bisericii:

„*Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși; dar cine procește, zidește sufletește biserica.*” (v. 4). Astfel, în versetul 19 Pavel spune că „*în biserică voiesc mai bine să spun cinci versete înțelese, ca să învăț pe alții, decât să spun zece mii*

de cuvinte în altă limbă.” Aceasta, cu excepția că acea limbă este și tălmăcită, pentru că în cazul acesta aduce zidire întregii biserici. Înțelegeți ce vreau să spun?

Pavel vorbește în 1 Corinteni 13.1 despre două feluri de limbi: omenești și îngerești.

Când au auzit pentecostalii cum vorbesc despre aceste lucruri, mi-au zis:

„Frate Branham, acum te-ai încurcat de tot.”

„Bine, dar conform Fapte 2.8, la Rusalii toți cei prezenți i-au auzit pe cei umpluți cu Duhul Sfânt vorbind în limba în care s-au născut.”

„Oh, nu este așa,” a spus acel pentecostal. „Frate Branham, chiar te-ai încurcat de tot. Există limbi îngerești, dar ele sunt vorbite de Îngerul Duhului Sfânt care vine jos.”

Eu știu că această părerea pare a fi adevărată, dar nu este așa. De altfel, și Satana s-a dus la Eva și i-a spus și lucruri adevărate, dar când i-a zis: „*Hotărât că nu vei muri,*” a mințit-o. Vedeți? Acela nu mai era un lucru adevărat.

Și omul a continuat:

„Un om vorbește în limbi îngerești atunci când primește Duhul Sfânt.”

„L-ai primit și tu?”

Imediat mi-a spus locul, ziua, ora și minutul când a vorbit pentru prima dată în limbi, după care a adăugat:

„Atunci mi s-a întâmplat ceva deosebit și am vorbit pentru prima dată în limbi.”

„Eu cred ceea ce spui, dar nu aceasta este dovada că ai primit Duhul Sfânt, fiule.”

„O, ba da! Aceasta este,” a insistat el.

„Nu este adevărat!”

„Ei bine, aș vrea să-ți spun ceva, frate Branham,” a continuat el.

„Oamenii care au fost prezenți în biserica din Indianapolis te-au auzit vorbind în limba engleză, sau în limba lor, dacă erau străini, despre lucrările minunate ale lui

Dumnezeu și despre învierea lui Isus Hristos?" I-am întrebat eu.

„Păi, nu, pentru că am vorbit în limbi necunoscute,” a răspuns el.

„Atunci nu ai primit Duhul Sfânt conform Cuvântului din Fapte 2.4,8, pentru că acolo oamenii nu au vorbit în limbi necunoscute, ci s-a spus: „...îi auzim vorbind fiecareia din noi în limba noastră, în care ne-am născut.” (v. 8).

„O, frate Branham, văd că ești foarte confuz. Vezi tu, există limbi îngerești pe care le vorbești atunci când primești Duhul Sfânt și pe care nu trebuie să le tălmăcească nimeni, fiindcă aceea este vorbirea Duhului. Înțelegi? Dar după aceea, primești darul vorbirii în limbi, iar acela trebuie tălmăcit.”

„Nu te supăra,” i-am zis, „dar ai pus căruța înaintea calului. În ziua cincizecimii, calul a fost pus înaintea căruței, pentru că înainte să vorbească în limbi necunoscute, când au primit Duhul Sfânt au vorbit în limbi care au fost înțelese de toți cei prezenți acolo. Înțelegi?”

Există două limbi diferite: limbi îngerești pe care omul le vorbește în rugăciunea particulară, când este doar el și Dumnezeu, și limbi omenești. Aș putea să vă dau exemple, dar acum nu avem timp. Vă mai amintiți când a venit femeia aceea, în auditoriul de unde era doctor Alexander Dowie?

Când a venit să mă ducă la adunare, i-am zis lui Billy:

„Du-te înapoi, Billy.”

„De ce plângi? A fost cineva aici?”

„Nu, domnule,” i-am răspuns eu. „Du-te înapoi și spune-i fratelui Baxter să predice el deseară.”

După ce a plecat, m-am așezat pe dușumea și am zis: „Doamne, oare ce se întâmplă cu mine?”

Și în timp ce stăteam acolo, deodată am auzit pe cineva care vorbea în limbi dincolo de ușă. Am ascultat atent și am înțeles că era germană, așa că mi-am zis: „Oare cum poate înțelege patronul motelului limba aceasta? Este foarte ciudat. Și cât de tare vorbește!” Am rămas foarte liniștit și am ascultat. După o vreme, el a încetat să mai vorbească în limba aceea, iar în clipa aceea am simțit că pot alerga

printr-o trupă întreagă și să sar peste zid. M-am ridicat repede și am ieșit afară, la Billy, care tocmai se pregătea să plece, așa că l-am strigat:

„Așteaptă puțin!”

Billy s-a întors, a băut o răcoritoare și m-a întrebat:

„S-a întâmplat ceva, tată?”

„Așteaptă-mă puțin că merg cu tine.”

„Ce este?” m-a întrebat în timp ce mă spălam pe față. „Ce s-a întâmplat?”

„Nimic, nimic. Vino să mergem la adunare.”

Când am ajuns acolo, fratele Baxter ședea și cânta: „Nimic între sufletul meu și Salvator,” iar când m-a văzut a zis:

„Oh! Am crezut că nu vei mai veni,” dar eu nu i-am răspuns nimic, ci am zis doar: „Șșșșt!” și m-am dus la amvon pentru a predica.

Când am terminat predica, am văzut în spatele adunării o femeie care a început să alerge în sus și-n jos, strigând cât putea de tare.

Am aflat că avea TBC și că tocmai părăsise Twin City, St. Paul. Ambulanța nu venise s-o aducă până la adunare, pentru că se temeau că va muri pe drum. Medicul spusese că starea ei era foarte gravă și că putea deceda în orice moment, pentru că plămâni ei erau deja ca un fagure. Totuși, câțiva frați sfinți au luat-o într-un Chevrolet '38 vechi, din care au scos scaunele din spate și au adus-o până acolo. Pe drum au intrat însă într-o mică denivelare și imediat a pornit-o hemoragia pe nas și pe gură. Aceasta a slăbit-o foarte tare, iar la un moment dat i-a rugat să oprească și s-o scoată din mașină ca să moară acolo.

Frații au scos-o și au așezat-o pe iarbă, după care au început să se roage pentru ea. Și femeia spunea că deodată a fost atinsă de Ceva care a făcut-o să sară în sus și a început să alerge pe stradă strigând cât putea de tare, iar acum, alerga plină de bucurie prin adunare.

„Soră,” am întrebat-o, „cam pe la ce oră ți s-a întâmplat acest lucru?” Era exact timpul în care auzisem acea vorbire în limba germană. Ce era aceasta? Minunea lui Dumnezeu.

Cum a fost însă cu femela aceea bătrână de oposum, care a așteptat lângă treptele casei mele ca să mă rog pentru ea? Era un animal neștiutor, fără suflet, care nu știa să deosebească binele de rău și totuși Duhul Sfânt l-a călăuzit până la mine.

Vedeți? Dumnezeu a trimis un dar pe pământ, iar Duhul Sfânt care nu mai putea să aștepte pentru că starea acelei femei era critică, a început să vorbească El însuși acolo lângă ușă, mijlocind pentru ea. Timpul când s-a întâmplat aceasta era exact timpul când ei au scos-o pe femeie din mașină și au început să se roage pentru ea; iar dacă n-ar fi intervenit El, femeia ar fi murit. Era exact momentul când Duhul Sfânt a venit acolo în camera de motel și a început să facă mijlocire în limba germană, spunând cuvinte pe care eu nu le-am înțeles, dar care au dus la salvarea femeii.

Vedeți, acela era Duhul Sfânt care vorbea și nici eu, nici voi, nu trebuie să înțelegem ce spunea El.

Mai este vreo întrebare? În ordine.

Deci: „Noi trebuie să încercăm să înțelegem ce spune Dumnezeu?”

Nu, frate Stricker, tu nu trebuie să încerci să afli ce înseamnă acea vorbire, ci trebuie să-L lași pe Dumnezeu să vorbească ce vrea El. Nu încerca s-o înțelegi, ci predă-te mai departe în voia Duhului, înțelegi? Nu încerca să zici în sinea ta: „Oare ce spui, Doamne? Vorbești cu mine?” Să nu faci aceasta.

10. Este corect ca o persoană să vorbească în limbi în timp ce se roagă pentru alții la altar?

..... Cuvântul spune că dacă nu este cine să tălmăcească acea vorbire în limbi, să tacă în adunare. Aceasta o putem citi în 1 Corinteni 14.28: *„Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în adunare...”*

Eu am văzut de curând un frate scump, care s-a dus de la amvon, a scuturat pe cineva și a început să vorbească în limbi ca și cum ar fi încercat să-i arate acelui om cum s-o facă. Vedeți, acela este un mod artificial prin care încerci să-L aduci pe Duhul Sfânt la oameni. Să nu faceți niciodată așa ceva pentru că este greșit. Lăsați-l pe omul acela să se roage până când Duhul Sfânt vine cu adevărat în inima

lui. Înțelegeți?

În ce privește întrebarea ta, frate, nu este corect ca cineva să vorbească în limbi dacă nu are tălmăcirea, ci trebuie să tacă în adunare.

Un frate întreabă: „Frate Branham, să zicem că la încheierea serviciului vine un mesaj. Cei cu daruri vor fi în stare să spună care este deosebirea dintre limba îngerească și mesajul care vine prin acesta?”

.....Eu am spus deja că este bine ca cei cu daruri să se adune înainte de începerea serviciului propriu-zis și să scrie pe o foaie de hârtie toate mesajele care vin, apoi să le pună pe amvon când vin în adunare. Înțelegeți?

Eu voi lua apoi foaia și voi citi cu voce tare, în fața adunării, tot ce s-a spus. Dar după ce au pășit în sală, cei cu daruri și-au încheiat serviciul. Acum s-a înțeles?

Înainte să vină în adunare, ei stau cât se poate de liniștiți într-o altă cameră și așteaptă. În acest timp, în adunare, sora Irene stă la altar și cântă cât se poate de lin „Jos la Calvar.” Ușierii stau și ei liniștiți, iar dacă văd pe cineva vorbind în adunare, spun: „Șșșt, șșșt, șșt!” Vedeți? Dacă sunt frați care vin cu copiii, trebuie să le spună încet și dulce: „Scumpule, aici este casa Domnului și nu ai voie să vorbești, ci trebuie să stai cuminte.”

Când intră bărbații și femeile, cineva de la ușă să-i întâmpine de îndată ce deschid ușa, să le ia paltoanele și să-i invite să ocupe loc în adunare.

Eu sunt tot într-o cameră separată unde mă pregătesc și nu sunt deranjat de nimeni.

În momentul când s-au adunat frații, conducătorul cântărilor se ridică și spune: „Vom cânta cântarea cutare și cutare,” ca de exemplu: „Jos la cruce unde a murit Salvatorul meu,” sau ceva de felul acesta. Nu vom cânta niciodată mai mult de două sau trei cântări, deoarece pentru noi Cuvântul este pe primul plan, iar casa Domnului este locul de corectare prin Cuvânt a celor care vin înăuntru.

Apoi se ridică în picioare unul dintre frații asociați, cum ar fi de exemplu fratele George DeArk și conduce adunarea în rugăciune. Este momentul când cineva trebuie să vină și să-mi spună că este timpul să vin afară. În felul acesta, eu voi veni afară proaspăt, sub ungera Duhului Sfânt. Înțelegeți?

Și primul lucru pe care-l fac când vin înăuntru este să iau foaia de hârtie și să citesc mesajul care a fost scris pe ea: „Săptămâna viitoare va trece prin țară o furtună puternică,” sau ceva de felul acesta. Mesajul respectiv a fost dat prin vorbire în limbi și tălmăcire prin doi frați scumpi din această biserică – fratele Cutare și Cutare -, și a fost judecat de doi martori al căror nume este trecut și el pe foaia de hârtie.

După ce voi termina de citit, spun: „În ordine. Ne vom pregăti pentru aceasta stând fiecare în rugăciune.” Apoi voi întreba: „Mai este vreo cerere specială?”

Cineva spune: „Aș vrea să ne rugăm.”

Atunci ne ridicăm și ne rugăm, după care vom merge direct în Cuvânt.

Imediat după încheierea mesajului, se va face chemarea la altar, iar dacă mai este timp ne vom ruga și pentru bolnavi.

În felul acesta ar trebui să decurgă un serviciu, pentru că duhul prorocilor este supus prorocilor.....

... Vedeți? Fiecare are o slujbă. Să zicem că tu vorbești în limbi, el tălmăcește, el vorbește în limbi și proorocește. Deci fiecare are ceva de făcut pentru Împărăția lui Dumnezeu, așa că voi, fraților cu daruri, să vă întâlniți împreună!

Acesta este motivul pentru care ne adunăm și noi păstorii împreună: avem ceva în comun. La fel este și cu voi, fraților. Întâlniți-vă, studiați Scripturile, vorbiți în limbi, tălmăciți-le, dați mesaje.

Un frate întreabă: „Vrei să spui că cei care au daruri zidesc Trupul lui Hristos, în timp ce slujbele: păstori, învățători, evangheliști, îl desăvârșesc?”

Da, tocmai aceasta spun. Vedeți? Slujbele și darurile sunt date pentru desăvârșirea bisericii, pentru că Cel care Își desăvârșește Biserica este Duhul Sfânt.

Eu n-am nici o îndoială că cei care vorbesc sunt umpluți cu Duhul Sfânt, dar cum este dacă cineva începe să vorbească în limbi în prezența celor care au darul tălmăcirii, iar aceștia nu dau nici o tălmăcire? Atunci cel care vorbește în limbi este greșit. Tălmăcitorul nu poate spune nimic pentru că el trebuie să aducă tălmăcirea prin inspirație, așa cum ar trebui să vorbească și cel care are vorbirea în limbi.

Poate că omul care vorbește în limbi are un dar adevărat, dar nu are tălmăcirea. În cazul acesta el trebuie să tacă în adunare.

Dacă cel care vorbește în limbi se „umflă în pene”, este ca o cămașă scrobită. El este greșit de la început și nu va ajunge nicăieri.

Poate va zice: „Binecuvântat să fie Dumnezeu! Eu sunt corect, dar omul acela nu vrea să-mi tălmăcească vorbirea în limbi!” Adevărul este că el este cel greșit încă de la început. Dorința lui, motivele lui, scopul lui, totul este greșit.

Vedeți? Dar dacă este blând și umil, dacă nu încearcă să facă ceva de la sine, ci zice: „Poate că Dumnezeu nu a vrut să mă folosească în slujba Lui, dar sunt totuși bucuros pentru că știu că El vrea să mă zidească și mă simt mai aproape de El când vorbesc în limbi, așa că voi merge în livada de meri și mă voi ruga acolo. Oh, Dumnezeule, și acolo puterea începe să vină peste mine și astfel El mă înprospătează” Vedeți?

Așa este corect. Darul vostru nu este folosit în biserică, ci este dat pentru zidirea voastră personală, pentru că așa spune Cuvântul: *„Cine vorbește în limbi se zidește pe sine însuși...”* (1 Corinteni 14.4).

Acum înțelegeți ce vreau să spun? Dacă nu este cine să tălmăcească acea vorbire în limbi, omul cu darul vorbirii în limbi trebuie să tacă, pentru că altfel este greșit.

11. Explică textul din 1 Corinteni 14.5.

Deci 1 Corinteni 14.5. Să vedem:

„Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine proroceste este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tălmăcește aceste limbi, pentru ca să capete biserică zidire sufletească.”

În ordine. Deci Pavel spune că ar dori ca toți să vorbească în limbi. Acum, unele din bisericile lui Pavel erau foarte mici, fiind formate din zece sau doisprezece oameni, înțelegeți? De exemplu, în Biserica din Efes erau doisprezece ucenici, dar Biserica a fost întotdeauna o minoritate.

Și Pavel a spus că ar dori ca toți să fie atât de plini de Duhul Sfânt încât să vorbească în limbi, după care a adăugat: *„...dar mai ales să prorociți.”*

Cine vrea să citească încă o dată versetul acesta?

Un frate începe să citească 1 Corinteni 14.5: *„Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine procește este mai mare decât cine vorbește în alte limbi...”*.

Oprește-te puțin, frate. Aici ați vrut să mă opresc? De ce este mai mare cel care procește?”

Un frate spune: „Am vrut să întreb dacă aici este ceva diferit?”

Desigur, așa este.

Fiți atenți! Să zicem că în seara aceasta avem în mijlocul nostru doi oameni neștiutori. Ei nu știu nimic despre darurile Duhului Sfânt și vin înăuntru. Începe adunarea, iar voi începeți să vorbiți în limbi și vorbiți în limbi și vorbiți în limbi. Ei bine, ce va spune omul acela necredincios? „Oamenii aceștia sunt niște nebuni!” este adevărat? Dar dacă cineva se ridică și procește, se schimbă lucrurile.

Acum citește mai departe, frate.

„...afară numai dacă tălmăcește aceste limbi...”.

Ia te uită! Vedeți? Cel care procește este mai mare decât cel care vorbește în limbi, afară de situația când cel care vorbește în limbi are și tălmăcirea.

Citește mai departe.

„...pentru ca să capete biserica zidire sufletească.”

Ia te uită! Dacă dă și tălmăcirea, biserica este zidită sufletește.

Deci, biserica este adunată laolaltă și printre noi se află și oameni necredincioși. La un moment dat, frații încep să vorbească în limbi. Nimeni nu a spus nimic, ci toți vorbesc în limbi. Ce a spus Pavel despre aceasta? *„Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi,”* dar cum este dacă cineva se ridică și procește zicând: *„Așa vorbește Domnul: Printre noi este un străin care se numește John Doe. El vine din orașul Cutare și și-a părăsit soția lăsând-o cu patru copii. A venit aici ca să fie ajutat, deoarece a fost la un doctor în Memphis, Tennessee, iar acesta i-a spus că are cancer la plămâni și va muri.”*

Să citim încă odată ce a spus Pavel în versetele 23-25:

„Deci, dacă s-ar aduna toată biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?

Dar dacă toți prorocesc și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți.

Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, și va mărturisi că în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.” Vedeți?

Deci, dacă vorbirea în limbi este urmată de tălmăcire, va aduce zidire sufletească. Atunci omul pentru care a fost descoperirea, va ieși afară și le va spune tuturor: „Ascultați-mă! Să nu-mi spuneți că Dumnezeu nu este cu oamenii aceia! Sunt sigur că Dumnezeu este cu ei, pentru că deși nu mă cunosc, mi-au spus totul despre mine.” Înțelegeți acum?

Astfel, noi dorim să avem darul vorbirii în limbi plus tălmăcire sau prorocie. Vorbirea în limbi însoțită de tălmăcire este tot o prorocie. Este clar acum?

12. Explică Matei 18.10.

„Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor văd pururi fața Tatălui Meu care este în ceruri.”

Mai întâi aș vrea să citesc din 2 Corinteni 5.1: *„Știm în adevăr, că dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer, de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mâini.”*

Dacă ați observat, în Matei 18.10, Domnul Isus vorbește de „*acești micuți,*” adică despre copilași. Dacă citim mai sus, vedem că El a pus în mijlocul ucenicilor un copilaș. Nu un bebeluș, ci un copilaș de trei, patru ani, care nu putea să facă încă deosebirea între bine și rău, și le-a zis:

„Feriți-vă să nu defăimați...” adică să nu tratați rău pe unul din acești micuți. Vedeți? Voi nu trebuie să-l tratați rău pe un copilaș, deoarece el nu poate face deosebirea între bine și rău.

Să citim mai departe: *„...căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururi fața Tatălui*

Meu care este în ceruri."

Cu alte cuvinte, trupurile lor cerești, casa cerească ce-i așteaptă în cazul când mor, este tot timpul *„înaintea feței Tatălui Meu care este în ceruri."* Înțelegeți?

Căci, *„dacă se desface casa pământescă a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer, de la Dumnezeu..."* Este adevărat? Acela este un trup.

Lăsați-mă să vă explic puțin ca să mă înțelegeți mai bine.

Într-o noapte, Petru era în închisoare, iar ceilalți frați erau adunați la rugăciune în casa lui Ioan Marcu. Și iată că un înger al Domnului a mers în celula unde era Petru, acel Stâlp de Foc, dar când l-a văzut, apostolul a crezut că visează. Biblia spune că *„o lumină a strălucit în temniță."* (Fapte 12.7). El s-a dus la Petru și i-a zis: *„Vino după mine!"*

Astfel, Petru a pășit pe lângă gărzile adormite și s-a gândit: „Uite că mergem mai departe, pentru că ușa tocmai s-a deschis singură!" A pășit afară, dar iată că și poarta următoare s-a deschis singură și așa mai departe până când a ajuns într-o uliță. Când a fost liber, îngerul l-a părăsit, iar el a înțeles că nu visează, ci totul este cât se poate de real, așa că și-a zis: „Păi dacă sunt liber am să merg la casa lui Ioan Marcu, unde este rugăciune."

Frații erau într-adevăr adunați împreună și se rugau: „Oh, Doamne, trimite-l pe Îngerul Tău și eliberează-l pe Petru."

Și cam în timpul acela, iată că a bătut cineva la ușă, iar o slujnică s-a grăbit să vadă cine este. Când l-a văzut pe Petru, în loc să-l lase să intre, a alergat la ceilalți și le-a zis că Petru stă înaintea porții.

„Ești nebună," i-au răspuns ei, iar pentru că slujnica insista că este Petru, i-au zis: *„Este îngerul lui."* (v. 15). Vedeți?

Petru bătea însă tot mai tare și striga: „Deschideți, căci eu sunt."

Ei însă ziceau: „Nu poate fi Petru, ci este îngerul lui, căci i-au tăiat deja capul."

Vedeți, ei credeau că la ușă stătea cortul lui ceresc, pe care l-ar fi primit după ce s-a desfăcut casa aceasta pământescă.

Fiți atenți! Când se formează bebelușul în pânțelele mamei lui, mai întâi el este un

duh, care apoi este îmbrăcat în carne și ia formă umană. În pântec, el se mișcă datorită mușchilor, dar nu devine un suflet viu decât după ce se naște în lume și inspiră pentru prima dată. Înțelegeți? Aceasta se datorează faptului că de îndată ce trupul pământesc este născut în lume, acolo este un trup ceresc sau duhovnicesc ca să-l apuce. Și îndată ce trupul acesta pământesc se desface, acolo este un cort ceresc care-l așteaptă. Vedeți? El este așteptat de un „Theophany” (în greacă „Theo” înseamnă „Dumnezeu”). Deci cuvântul „theophany” se citește „teofanie” sau „trup de teofanie” și înseamnă „asemănător lui Dumnezeu.”

Un frate întreabă: „Acesta este trupul pe care-l primim în așteptarea învierii acestui trup?”

Da, oh, da!

„Acesta este trupul în care urmează să trăim până la înviere?”

Acest trup nu le este descoperit fiilor oamenilor, dar eu l-am văzut. Nu știu ce fel de trup este, dar am putut să simt atingerea lor așa cum simt atingerea mâinilor voastre.

Ceea ce spun va rămâne înregistrat pe bandă, iar voi o veți putea asculta și după mulți ani de la plecarea mea dincolo.

Eu am fost acolo și i-am văzut pe acei oameni, i-am atins și am putut să văd că sunt la fel de reali ca și noi, dar trupul lor nu era un trup de carne. Ei nu mâncau și nu beau, și acolo nu era nici ieri, nici mâine, ci doar veșnicia.

Fraților, când cortul acesta pământesc se desface, noi plecăm în trupul acela, iar la înviere venim înapoi pe pământ. Atunci, pulberea pământului se adună în acea teofanie, se îmbracă în nemurire și noi devenim la fel de umani și vom mânca și vom bea, așa cum au mâncat și au băut în grădina Eden. Înțelegeți?

„Dacă se desface casa aceasta pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer...” care ne așteaptă.

Astfel, copilașii aceia fără păcat, aveau îngerii lor, trupurile lor care-i așteaptă dincolo privind pururi fața Tatălui.

Un frate spune: „Este puțin greu de înțeles de ce imediat după înviere, Isus i-a zis Mariei: *„Nu Mă ține, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu...”* (Ioan 20.17), pentru ca

apoi, când a venit în cameră, în mijlocul ucenicilor, să-i zică lui Toma: „Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna, și pune-o în coasta Mea...” (Ioan 20.17).

Acesta este adevărul. El nu trebuia ținut până după înălțare. El a ieșit din pământ și a umblat printre oameni, dar trebuia să Se înalțe la cer. Acesta este motivul pentru care i-a zis Mariei: „Nu mă ține!” atunci când ea l-a zis: „Rabuni!”

„Nu Mă ține, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă voi sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru.” (v. 17).

13. În 1 Corinteni 14.1 este scris: „Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți.” În dicționarul Webster scrie că „a proroci” înseamnă „a vesti mai dinainte evenimente viitoare, mai ales prin inspirație divină.” Un mesaj care nu vestește evenimente viitoare poate fi numit prorocie?

Nu, domnule, pentru că „a proroci” înseamnă „a descoperi ceva mai dinainte.” În ordine.

14. Eu cred că conform textului din 1 Corinteni 14.27, toate mesajele aduse trebuie tălmăcite, și că nu trebuie să fie mai multe de două sau trei mesaje într-un serviciu.

Da, domnule, așa spune Biblia. Noi suntem familiarizați cu așa ceva, dar dacă sunt mai multe mesaje decât trei, aceasta nu înseamnă că oamenii aceia nu au Duhul Sfânt. Noi știm că Pavel a fost nevoit să pună în ordine biserica din Corint, tocmai din pricina neînțelegerilor care erau în ea. Știm aceasta, nu-i așa? Acesta este motivul pentru care le-a spus: „Toate lucrurile să se facă cuviincios și în rânduială.”

Dacă veți citi epistolele, veți vedea că Pavel a avut tot timpul probleme cu biserica din Corint, dar nu găsim nicăieri scris ceva de felul acesta în legătură cu biserica din Efes, care era mult mai matură duhovnicește și cu care a putut vorbi despre siguranța veșnică.

Cu corintenii însă, el nu putea vorbi despre așa ceva, pentru că erau ca niște prunci, unul având o cântare, altul o învățătură, altul un psalm, este adevărat?

Martin Luther a fost atât de plin de Duhul Sfânt încât a vorbit în limbi, dar știți ce a

scris în însemnările lui?

„Eu am vorbit în limbi, dar dacă învăț aceste lucruri în mijlocul poporului meu, ei vor începe să caute darurile în loc să-L caute pe Dătător.” Vedeți? Acesta este adevărul. „Ei vor căuta daruri în loc să-L caute pe Dătător.”

Și știți ce se întâmplă după aceea? Când încep să vorbească în limbi sau ceva de felul acesta, devin foarte aprinși și îngâmfați, ceea ce nu poate fi de la Dumnezeu.

Bisericile moderne de astăzi au scos afară aceste lucruri, dar noi nu facem aceasta, deoarece credem că sunt darurile lui Dumnezeu și ne sunt date de Duhul lui Dumnezeu.

Ce spui de aceasta, frate Roy? Este adevărat? Desigur. Darul vorbirii în limbi aparține Bisericii lui Dumnezeu și trebuie să fie în mijlocul ei.

Să vedem acum care este întrebarea acestui frate.

„Eu cred că mesajele aduse trebuie să fie tălmăcite și că nu trebuie să fie mai multe de trei într-un serviciu.”

Așa este. Cum ar fi dacă am avea o adunare și cineva ar începe să vorbească în limbi și ar vorbi și iar ar vorbi? Am deveni foarte încurcați și nu am ști ce să facem pentru că nu înțelegem nimic. Vedeți? Este nevoie ca acolo să fie și cineva care să tălmăcească acea vorbire în limbi. Acum, este posibil ca tălmăcitorul să fie o altă persoană, sau poți să tălmăcești chiar tu ceea ce vorbești în altă limbă, pentru că Biblia spune: *„Cine vorbește în altă limbă, să se roage să aibă și darul tălmăcirii.”* (1 Corinteni 14.13).

Deci este la fel de corect ca cineva să tălmăcească propria vorbire în limbi, pe cât este de corect ca să fie tălmăcită de o altă persoană.

Problema este că înainte ca să fie o vorbire în limbi, trebuie să existe un tălmăcitor, ca să poată fi înțeles mesajul adus. Dacă sunt mai mulți care vorbesc în alte limbi, dar nu este nici un tălmăcitor, rugați-vă ca Dumnezeu să ridice unul.

O altă problemă este că voi nu trebuie să vă mândriți pentru că vorbiți în limbi, deoarece vă zidiți numai pe voi înșivă. Să nu faceți niciodată aceasta, ci dacă vorbiți în limbi s-o faceți spre slava lui Dumnezeu și pentru zidirea bisericii. Darurile au fost date tocmai pentru proslăvirea lui Dumnezeu, ca să zidească

sufletește biserica, să-i aducă pe oameni în prezența lui Dumnezeu și să le dovedească faptul că El este cu noi; că El nu este un Dumnezeu mort, ci este viu și lucrează printre noi. Înțelegeți?

Noi trebuie să fim doar foarte atenți, pentru că Satana urăște cu toată puterea darurile adevărate din mijlocul Bisericii. El poate să intre și să imite oricare dintre darurile Duhului, deci fiți foarte atenți!

Acum haideți să privim puțin care este diferența dintre darul prorociei și slujba de proroc sau profet, pentru că este o diferență foarte mare.

Mesajul care este adus bisericii de un om cu darul prorociei trebuie supus judecății a doi sau trei frați bătrâni, care trebuie să-și dea acordul cu privire la el și să spună: „Este adevărat!”

Darul prorociei este un dar, pe când slujba de proroc este ceva deosebit. El se naște ca profet și-l are pe „Așa vorbește Domnul,” aducând la popor Cuvântul lui Dumnezeu.

Vedeți? Este una să ai o slujbă a lui Dumnezeu și este cu totul altceva să ai un dar al Său. Înțelegeți?

Darul este pentru zidire, sfătuire și mângâiere, pe când slujba profetică aduce Cuvântul lui Dumnezeu la popor. Aceasta este deosebirea.

Acum iată cum ar putea fi aduse mesajele: mă refer la darul prorociei. Noi știm că fratele Junie și fratele Neville pot tălmăci limbile, da? Mai este doar puțin și va începe adunarea, dar iată că deodată se ridică fratele Ruddell și vorbește în limbi. Așteptăm puțin și îl vedem pe fratele Junie, care se ridică și spune: „Așa vorbește Domnul...” Scribii notează imediat mesajul, iar dacă este validat de judecători, aceștia se semnează, apoi când rugăciunea este gata este pus pe amvon.

După aceea se ridică fratele Hollin și vorbește în limbi, iar tălmăcitorul aduce tălmăcirea. Urmează fratele Robinson, care aduce o prorocie. Vedeți? Sunt deja trei mesaje.

Desigur, Dumnezeu nu va da cincizeci de mesaje pentru o singură seară și aceasta pentru că ar fi prea multe pentru noi. Însă în caz că este ceva care apasă biserica, Domnul poate spune ceva pentru zidirea ei, înțelegeți?

Totuși, în mod normal, eu nu aș accepta mai mult de trei mesaje, pentru că așa a spus Domnul: „...să vorbească doi sau trei, iar ceilalți să judece.” (1 Corinteni 14.29).

După ce sunt trei mesaje, eu aș spune: „Du-te și pune-le pe amvon!” Apoi ne-am întâlni din nou mâine, pentru că dacă va urma să se întâmple ceva, Dumnezeu ne va putea avertiza din timp. Înțelegeți ce vreau să spun?

Acum mă gândesc la întrebarea cealaltă: „Poate fi numit prorocie un mesaj care nu vestește ceva din viitor?”

Nu, un asemenea mesaj nu este o prorocie, pentru că prorocia trebuie să anunțe ceva ce urmează să se întâmple. Acesta este adevărul.

15. Frate Branham, dacă ești călăuzit să nu răspunzi la vreuna din aceste întrebări, poți s-o faci, pentru că nu mă voi simți jignit pentru aceasta. Care sunt îndatoririle unui diacon, conform Scripturii?

Cred că ei au deja o listă în care sunt enumerate toate îndatoririle unui diacon. Dacă nu au, ar fi bine să se facă câteva copii și să fie înmânate câte una la fiecare diacon în parte.

16. Cum trebuie să procedăm în cazul în care avem o prorocie sau o vorbire în limbi în afara rânduiei bisericii?

Acesta este un caz bun de urgență și îl binecuvântează pe diaconul care a pus întrebarea aceasta, pentru că el nu vrea să folosească mânuși de cauciuc.

Dacă cineva începe să aducă un mesaj în afara rânduiei bisericii, desigur că tu trebuie să faci ceva pentru că intervenția aceluia om poate ruina serviciul care este în desfășurare. Înțelegeți? Cred că cel mai bun lucru pe care poate să-l facă un diacon în situația aceasta este să rămână liniștit, deoarece diaconii sunt polițiștii sau garda predicatorului.

Dacă persoana care încalcă rânduiala nu este din biserica noastră, înseamnă că nu știe cum trebuie să se poarte aici, fiindcă noi încercăm să-i învățăm tot timpul pe oameni cum să se poarte corect.

Cred că Billy își amintește ce mi s-a întâmplat odată când am fost la Costa Mesa, California. Acolo era o femeie care, de fiecare dată când mă pregăteam să fac

chemarea la altar, sărea în sus, alerga pe intervale și vorbea în limbi, fragmentând tot timpul serviciul. Îmi venea să ies afară pentru că simțeam că Duhul Sfânt era deja întristat din cauza acelor întreruperi.....

...Eu am urmărit-o cu atenție pe femeia aceea și am văzut cum se pregătea să mă întrerupă.

La încheierea serviciului, Billy mi-a zis:

„Tată, o știi pe femeia care a întrerupt chemarea la altar doua seri la rând?”

„Da.”

„Ei bine, în timp ce stătea acolo afară, mi-a zis: „Slavă lui Dumnezeu, Billy, fiindcă pentru seara aceasta am un alt mesaj.”

În seara aceea, am urmărit-o foarte atent în timp ce mă pregăteam să fac chemarea la altar, gândindu-mă că desigur e o femeie bună, dar neinstruită. Dar privind-o atent, am văzut că s-a uitat în jur, apoi a început să-și aranjeze părul care era tuns băiețește. S-a aplecat și și-a aranjat ciorapii, iar în momentul când am zis: „Câți dintre cei prezenți aici ar vrea să vină în față și să-și predea inimile Domnului Isus?” am văzut-o cum sare în sus.

„Stai jos!” am strigat atunci, dar ea a continuat tot înainte, așa că am spus din nou:

„Stai jos!” Am strigat atât de tare că parcă s-a zguduit clădirea, și am văzut-o cum s-a așezat imediat pe scaun.

Atunci am repetat din nou: „Câți dintre cei prezenți vor să vină la altar și să-și predea inimile lui Dumnezeu?” și mi-am continuat serviciul.

În seara aceea, pe când să pornesc camioneta, m-am trezit înconjurat de un grup de femei, care au început să facă gălăgie ca o grămadă de găini:

„Tu L-ai hulit pe Duhul Sfânt!”

„Am hulit? Cum am putut să-L hulesc eu pe Duhul Sfânt?”

Atunci, femeia pe care o oprisem să vorbească în adunare, a spus:

„Eu am avut un mesaj care venea direct de la Dumnezeu.”

„Da, dar l-ai adus când nu trebuia, iar prin aceasta ai procedat greșit.”

„Vrei să spui că mesajul acela nu era de la Dumnezeu?”

„N-aș putea spune aceasta, doamnă. Eu cred că era de la Domnul, și în același timp cred că ești o femeie bună, dar ai încălcat rânduiala.”

Era acolo și păstorul ei, așa că am continuat:

„Eu pot spune un singur lucru cu privire la ceea ce s-a întâmplat: ori ai făcut totul din fire, ori ai un păstor care nu te-a învățat cum trebuie să te porți în biserică, pentru că nu știe nimic despre Scriptură. Cred că ar trebui să vină la mine să discutăm puțin, pentru că tu ești complet ieșită din rânduială. Din cauza aceasta, și ieri și alaltăieri seara s-au pierdut o mulțime de suflete, iar în seara aceasta ai fost pe punctul să faci același lucru.”

Atunci păstorul ei a zis:

„Îmi cer scuze, frate Branham...”

„Ce vrei să spui?” l-am întrebat.

„Ea avea dreptul să aducă acel mesaj, pentru că tu îți încheiaseși predica.”

„Este adevărat, dar eram încă pe platformă, iar duhul prorocilor este supus prorocilor. Așa spune Biblia, nu? Eu eram încă în lucrare.”

„Păi...”

„Eu îmi încheiasem într-adevăr mesajul, dar făceam chemarea la altar. După ce am aruncat năvodul, mă pregăteam să-l trag afară, dar dacă cineva aruncă chiar atunci o sârmă ghimpată, strică totul. Înțelegi ce vreau să spun? Eu trăgeam chiar atunci năvodul, iar această femeie s-a amestecat exact în momentul acela. La ce folosește să predici sau să faci orice altceva, dacă după aceea nu-i chemi pe păcătoși să vină sus?”

„Da,” a răspuns bărbatul acela, „dar mesajul ei a venit după ce l-ai terminat pe al tău și venea direct de la Dumnezeu.”

„Cuvântul Domnului spune că *„dacă cineva crede că este proroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului.*

Și cine nu înțelege, să nu înțeleagă.

Dacă iubește cineva cearta de vorbe, noi n-avem un astfel de obicei și nici Bisericile lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 14.37-38;11.16).

Pe de altă parte, Domnul Isus a spus că *„Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși.” (Romani 3.4), iar Pavel a adăugat: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema.” (Galateni 1.8).*

După ce i-am dat aceste texte biblice, i-am spus acelui bărbat:

„Domnule, este clar că ești jos de pe linia Cuvântului. Ce fel de biserică ai? Eu sunt convins că ai o grămadă mare de încurcătură. Înțelegi? Dacă îi lași pe oameni să facă tot ce vor ei, cum îți faci chemarea la altar? Eu sunt de acord că femeia aceasta are un dar, dar ea are timpul ei pentru slujbă, așa cum fiecare dintre noi avem timpul nostru pentru aceasta.”

Așa este corect. Acum, dacă se întâmplă așa ceva cu unii dintre frații sau surorile noastre, diaconii trebuie să-i cheme deoparte și să le spună: *„Lăsați-ne să vă punem puțin o bandă înregistrată care conține rânduiala bisericii.”* Sau le puteți spune: *„Păstorul vrea să vorbească puțin cu voi în biroul său.”*

Vedeți? Așa trebuie să vorbiți cu ei: foarte frumos și clar.

Dar dacă continuă să întrerupă serviciul și astfel ies din rânduiala bisericii, să se ridice unul dintre bătrâni și să spună: *„Un moment, vă rog...! Aceasta în cazul în care vă face păstorul semn că trebuie opriți.*

Dacă însă vedeți că păstorul se oprește și își pleacă fruntea cu smerenie, așteptând să audă mesajul adus de acel om, nu spuneți nimic ci rămâneți liniștiți. Nu spuneți nimic, ci lăsați-l pe păstor.

Dacă el vă face semn să-l opriți, atunci mergeți la omul acela și spuneți-i plini de dragoste: *„Fratele meu (sau soră), cred că ai ieșit din rânduială, deoarece prin vorbirea ta conturbi mesajul păstorului. El aduce Cuvântul lui Dumnezeu, de aceea*

nu trebuie întrerupt cât timp vorbește. Când își va încheia mesajul, vom putea vedea despre ce este vorba.”

Apoi mai este o problemă. Dacă ați fost atenți, 90% din tălmăcirile care vin în timp ce vorbește păstorul, nu sunt altceva decât citate din Biblie sau ceva de felul acesta, ceea ce înseamnă că vin din fire. Fire la ambele capete ale liniei, înțelegeți ce vreau să spun? În ordine.

17. Este posibil să vorbească mai mulți în limbi fără să aducă și tălmăcire?

Așa ceva nu este corect, ci trebuie să vorbească pe rând, unul după altul. Înțelegeți? Vorbește unul și dă tălmăcirea; apoi vorbește altul și dă tălmăcirea, pentru că dacă vorbiți mai mulți în limbi, tălmăcitorul nu mai poate înțelege nimic și devine confuz, ori noi știm că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al confuziei.

Deci, corect este ca unul să vorbească și altul să tălmăcească. Pot fi trei mesaje, dar fiecare trebuie tălmăcit imediat ce a fost adus. Așa este bine.

Astfel, dacă fratele Ruddell vorbește în limbi, fratele Neville aduce tălmăcirea, dar în acest timp fratele Fred stă în tăcere. Vedeți? După ce se aduce tălmăcirea, mesajul este judecat ca să se stabilească dacă este de la Dumnezeu sau nu, apoi se merge mai departe. Ați înțeles?

Dar ce se întâmplă dacă fratele Ruddell vorbește în limbi, fratele Beeler vorbește în limbi și la fel fratele Neville? În cazul acesta, sărmanul tălmăcitor are trei mesaje și nu știe ce să mai facă.

Lăsați-l deci în pace! Adu-ți mesajul, apoi taci! Dacă este descoperit ceva celui de lângă tine, stai liniștit și așteaptă până vine tălmăcirea.

Când se dă tălmăcirea, să fie scrisă, iar judecătorii să decidă. Ei vor spune: „Da, este de la Domnul.” Apoi rămâneți liniștiți ca să vedeți dacă mai vine vreun mesaj, iar dacă vine, procedați la fel ca la primul. Faceți aceasta până când aveți cel mult trei mesaje.

18. Frate Branham eu știu că ești mesagerul trimis pentru această epocă a Bisericii, pentru că vedem clar că ești urmat de aceleași semne care L-au urmat și pe Domnul Isus. Totuși, am înțeles că unii care te cunosc mai bine, sunt de părere că ai fi Mesia. Vrei să ne explici care este deosebirea

dintre relația pe care o ai tu cu Dumnezeu și aceea pe care a avut-o Hristos?

Așa este, fraților. De multe ori, aceste lucruri sunt înțelese greșit, dar ca să vă ajut să înțelegeți, aș vrea să citim împreună Luca 3.15. Vedeți, trebuie să fie la fel ca atunci, pentru că atunci n-ar fi în ordine.

„Fiindcă norodul era în așteptare, și toți se gândeau în inimile lor cu privire la Ioan dacă nu cumva este Hristosul...”

Vedeți? Vă rog înaintea lui Hristos să păstrați acest lucru în inimile voastre și sunt convins că dacă sunteți duhovnicești, veți înțelege.

Vă mai amintiți care a fost primul lucru pe care l-a spus El atunci când a venit acolo jos la râu? Vă mai amintiți?

„Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul să pregătească prima venire a lui Hristos, Mesajul tău va merge să pregătească cea de-a doua venire a Lui.”

Vedeți? Acest Mesaj va pregăti a doua venire a lui Hristos. Așa a spus Îngerul.

Acum am să fiu cât se poate de cinstit față de voi. În ce mă privește, eu nu cred că am ceva de-a face cu acel mesager. Cred că sunt trimis pentru o parte din biserică, să ajut să clădesc Mesajul despre care spunea Îngerul Domnului, până în momentul când va veni acel premergător.

Eu cred că am Mesajul pentru ziua aceasta, cred că acesta este Lumina pentru acest timp și că el arată spre timpul pe care-l așteptăm cu toții.

Am să vă spun ceva, dar voi să păstrați aceste lucruri între voi. Înțelegeți? Eu trebuie să îndrept aceste lucruri, pentru că voi sunteți frații mei lucrători împreună cu mine în acest mesaj.

În ceea ce mă privește, ca om sunt la fel de rău ca și voi, poate chiar mai rău. Mulți dintre voi ați fost creștini încă din copilărie, dar eu sunt cel mai mare dintre păcătoși. Am avut o viață grea, trăită în necredință și îndoială, totuși, încă de când eram doar un copil, am știut că acolo sus există un Dumnezeu și am putut vedea că în viața mea se întâmplă lucruri deosebite.

Eu știu că El a vorbit despre un Mesaj și despre un mesager, dar mă gândesc că

acel om este cineva care va veni după mine. Înțelegeți? Știu că Mesajul pe care-l predic este Mesajul adevărat pentru timpul acesta și că este ultimul Mesaj. Deci, vedeți ce fac eu? Vă pun și pe voi în același loc în care sunt eu, pentru că sunteți mesagerii aceluiasi Mesaj.

Acum voi încerca să ilustrez puțin ca să înțelegeți ce vreau să spun.

Să zicem că acesta este Isus, iar acesta este tot Isus. Aici este Ghetsimane la prima venire, iar aici este la a doua Sa venire. Acestea sunt două stele. Voi știți că lumina, steaua, îl călăuzește pe omul care caută înțelepciune: „*Să ne călăuzească lumina Ta desăvârșită.*”

Voi știți că Willie a desenat steaua aceea mare și a scris sub ea numele meu. Să zicem că desenul lui este corect. Eu nu pot să afirm așa ceva, fraților. Chiar dacă aş crede că este așa, tot nu aş afirma-o, pentru că dacă aş face aceasta ar fi ca și cum aş lua pe mine o cămașă scrobită, înțelegeți? Dacă alții spun că eu sunt acea stea, este treaba lor, dar eu nu o pot spune.

Unul dintre băieți m-a întrebat dacă poate mărturisi unele lucruri care s-au întâmplat. Mie nu-mi place să vin la amvon și să vorbesc despre lucrurile care s-au întâmplat în adunare, dar managerul și ceilalți frați o pot face. Desigur.

Un frate zice: „Ei au mers la Isus și L-au întrebat: „*Ești Tu Hristosul?*” Da, așa este. Tocmai acolo vreau să ajung.

„Ești tu prorocul?” Și Ioan a negat aceasta.

„El a recunoscut că nu este nici Hristosul, nici prorocul și a adăugat: „*Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie...*” Exact. „*Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie...*” El s-a plasat pozițional.

Un frate zice: „Ei l-au întrebat dacă este prorocul, iar Ioan a spus că nu este.”

Sigur că da, pentru că el nu era Prorocul de care vorbise Moise, înțelegeți? Prorocul acela era Mesia, dar Ioan „era glasul celui ce îl anunța pe Mesia.”

Un frate spune: „Când a venit Isus, El a spus referindu-se la Ioan: „*Și dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină.*” (Matei 11.14).

Așa este. Acesta este adevărul, dar cu toate acestea, Ioan a spus: „Eu nu sunt

nimic, nu sunt vrednic să dezleg cureaua încălțăminteii Lui.” (Ioan 1.27).

Totuși, care a fost mărturia lui Isus despre el?

„Ce ați ieșit să vedeți? O trestie clătinată de vânt?”

Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi și luxoase sunt în casele împăraților.

Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun și mai mult decât un proroc;

Căci el este acela despre care s-a scris: „Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care îți va pregăti calea înaintea Ta.” (Matei 11.7-10).

Acesta a fost Ioan Botezătorul: mai mult decât un proroc.

„Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femeie, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul.” (v. 11). Înțelegeți?

Desigur, Ioan era un mesager al legământului. El este cel care l-a prezentat pe Mesia zicând: „Acesta este El.” Toți ceilalți profeți au vorbit despre venirea lui Mesia, dar Ioan l-a prezentat poporului și a zis: „Acesta este El.” Înțelegeți?

Fiți atenți! Magii au urmat o stea, iar când au ajuns în Ierusalim, au întrebat: „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?” (Matei 2.2).

Voi ați auzit cântarea: „Noi l-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.”

„Spre vest mergând, mereu înaintând

Călăuzește-ne spre Lumina Ta desăvârșită.”

Vedeți, steaua îi călăuzea spre Lumina desăvârșită, deoarece o stea reflectă numai Lumina. Noi am putut vedea aceasta zilele trecute când slava Shekinah, prezența divină a slavei, s-a reflectat pe Sine într-o stea. Voi știți că Îngerul Domnului era aici pe platformă reflectându-se în acea Lumină.

Acum priviți! Steaua aceea a răsărit în est, este adevărat? Și era o stea măreață. În ordine. Aceasta era steaua cerească, dar cine era steaua pământescă în timpul venirii lui Isus? Ei bine, acea stea era Ioan. El a fost cel care a condus poporul la

Lumina desăvârșită, este corect?

La prima venire a lui Isus, ea a apărut în răsărit. Dar există încă o mulțime de stele mici care luminează bolta până când apare pe firmament steaua de seară, lumina de seară.

Steaua de seară luminează seara, iar steaua dimineții strălucește dimineața. Ele au aceeași mărime și strălucire, dar nu sunt Mesia ci doar Îl reflectă pe Mesia.

Steaua nu reflectă propria ei lumină, ci reflectă lumina soarelui, corect?

Cineva spune: „Nu!” Cum?

„Luna reflectă lumina soarelui, dar stelele au propria lor strălucire.” Așa este, luna este cea care reflectă lumina soarelui. Bine, iar dacă cineva are o lumină proprie, înseamnă că strălucirea aceea trebuie să vină totuși de undeva – de la Dumnezeu – pentru că ea poate fi un ghețar sau altceva de felul acesta, nu-i așa?

„Ar putea fi numite „sori.”

Bine, dar acești „sori” mici vin din soarele cel mare.

„Unele din aceste stele sunt mai mari decât soarele nostru.”

Bine, dar ceea ce este important pentru noi este că ele sunt niște sori sau dăunători de lumină, sunt o parte din dăătorul principal. Înțelegeți?

Soarele ne dă o lumină desăvârșită, în timp ce acești sori mici sau stelele, reflectă doar o mică parte din acea lumină. Totuși, ele depun o mărturie despre Lumina desăvârșită care este undeva departe în Univers, este adevărat? Și când răsare soarele, toți acești sori mici se sting. Vedeți? Pentru noi, ele nu sunt soarele, ci doar o reflectare a lui. Înțelegeți ce vreau să spun?

Dimineața, înainte de răsărit, în est apare o stea mare care vestește venirea soarelui, iar seara, la apus apare o stea la fel de mare, care vestește venirea nopții. Este adevărat? Acestea sunt luceafărul de dimineață și luceafărul de seară.

Ioan a fost mesagerul sau steaua răsăritului, care trebuia să vestească răsăritul Soarelui, iar mesagerul din timpul serii sau steaua apusului, trebuie să vestească revenirea Soarelui într-o nouă zi, după ce trece ziua aceasta. Înțelegeți ce vreau să spun?

Vedeți? Chiar înainte de răsăritul soarelui peste pământ, steaua dimineții strălucește pe bolta cerească și vestește venirea Lui: Vine Soarele!" Corect? Acesta este mesajul adus de steaua dimineții.

Însă nu uitați că steaua dimineții și steaua serii sunt stele de același fel, de aceeași mărime și strălucire, dar pe bolta cerească există o mulțime de alte stele mici. Înțelegeți ce vreau să spun? Acestea sunt mesageri.

Acum este timpul când trebuie să vină din nou Isus Hristos, El care este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Piatra unghiulară. Și pentru că El vine, înseamnă că este timpul când trebuie să se ridice Mesajul lui Ilie, pentru că istoria se repetă.

Ce vreau să spun cu aceasta? Dacă steaua dimineții vestește venirea soarelui, steaua de seară vestește că același soare care apune, va răsări într-o nouă zi, într-o nouă epocă, într-un nou timp.

Acum fiți atenți! Dacă Ioan a pregătit prin mesajul său prima venirea a Domnului, înseamnă că prin Mesajul lui Ilie va fi pregătită cea de-a doua venire a Sa. Cu alte cuvinte, așa cum a spus prorocul Zaharia în capitolul 14.7: *„Spre seară va fi lumină.”*

Lumina de seară este reflectată de cea mai mare stea din timpul serii, de luceafărul de seară. Păi, atunci el trebuie să vestească același Mesaj pe care l-a vestit luceafărul de dimineață: venirea Soarelui.

Noi suntem în timpul serii. Lumina serii este aici. Această epocă este încheiată. Mă înțelegeți? Această zi este gata, ceea ce înseamnă că ne îndreptăm spre o altă zi.

Magii au văzut steaua aceea în răsărit, pentru că ei erau la vest de ea. Înțelegeți? Ei au privit spre răsărit și au văzut-o.

Eu am spus întotdeauna că a fi jos înseamnă să fii sus. Cum este posibil acest lucru? Calea în sus este în jos, adică: dacă vrei să ajungi în cer trebuie să te smerești. Astfel, noi mergem în veșnicie, într-o nouă zi, într-un timp minunat.

Acum suntem în timpul serii și credem că venirea Domnului este foarte aproape. În ordine. Și dacă suntem în timpul de seară, înseamnă că *„lumina de seară”* trebuie să fie aici, deoarece conform Maleahi 4.6 trebuie *„să întoarcă inimile copiilor spre părinți”* credinței de la început.

Când a venit însă steaua dimineții, ea a întors inima părinților spre copii. Copiii erau cei care s-au adunat în jurul Lui, așa că misiunea acelui mesager era să-i aducă pe bătrânii evrei credincioși Legii, la Lumina pe care le-o vestea el.

Acum însă, mesagerul vine *„înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”*, iar misiunea lui este să întoarcă inima copiilor spre părinții de la început, adică spre cei care erau copii în zilele stelei dimineții. Amin.

Cred că ceea ce spun acum este corect, și anume că steaua dimineții și steaua serii sunt de fapt aceeași stea. Noi suntem în apus și privim spre răsărit, în timp ce ei erau în răsărit și priveau spre apus, deci vedem aceeași stea. Mă înțelegeți? Este aceeași Lumină.

Da, este aceeași Lumină, același Mesaj, doar că odată a strălucit în răsărit și astfel a *„întors inima părinților spre copii,”* iar acum strălucește în apus și *„întoarce inima copiilor spre părinți.”*

Dar cum știți încotro mergeți? Eu cred că va veni timpul când ei vor dovedi că de fapt lumea nu merge. Adevărul este că ei au dovedit prin știință o mulțime de lucruri pe care mai târziu au fost nevoiți să le retragă pentru că nu erau adevărate.

Biblia spune că soarele s-a oprit. (Iosua 10.12). Vedeți? Ei spun că pământul se mișcă, iar soarele stă pe loc, dar Biblia spune că soarele și luna se mișcă, înțelegeți?

Unii din oamenii de știință spun: „Păi, Iosua a vorbit așa pentru că nu știa adevărul, dar în realitate pământul, lumea s-a oprit.”

„Bine,” am spus eu, „dar tot știința spune că dacă pământul s-ar opri vreodată, ar ieși din ordinea lui și ar trece prin spațiu asemenea unei comete. Atunci ce s-a întâmplat în realitate acolo?”

Am discutat despre aceste lucruri cu domnul Thisse, învățătorul biblic din liceu, iar el a spus:

„În realitate, Dumnezeu a oprit lumea. El nu a privit la neștiința lui Iosua când a spus: *„Oprește-te soare...”*”

„Bine, dar Biblia spune clar că *„soarele s-a oprit și lumea și-a întrerupt mersul...”* (v. 13). Înseamnă că Iosua i-a poruncit soarelui să se oprească și soarele s-a oprit.

Fă și tu aceasta, prin inteligența ta.

Un frate spune: „Cred că ei pot dovedi științific cât timp s-a oprit soarele.”

Da, așa este. Am auzit și eu aceasta. Ei au dovedit că atunci când Moise a despiciat Marea Roșie s-a întâmplat ceva în cer, și multe alte lucruri de felul acesta. Oricum, aceste lucruri sunt mult prea adânci pentru noi.

Eu cred că acesta este motivul pentru care ar trebui să privim cu mai mult respect Mesajul Domnului. Noi știm, fraților, că omul nu este Dumnezeu. Desigur, fiecare dintre noi este un dumnezeu mai mic, dar nu în viața aceasta. Înțelegeți? La înfățișare, Isus a fost Om ca și noi, dar Dumnezeu era în El. În El era plinătatea dumnezeirii, dar noi avem Duhul cu măsură.

Dacă aceasta este adevărata Lumină, adevăratul Mesaj, înseamnă că are același scop pe care l-a avut mesajul lui Ioan Botezătorul: acela de a pregăti calea Domnului. Și nu numai atât, ci Dumnezeu va lucra la fel ca atunci. Ce vreau să spun prin aceasta? Uitați-vă la mine! Vedeți? Eu nu am nici măcar clasele elementare, dar tot ce mi-a spus El că se va întâmpla, s-a împlinit întocmai. Nici măcar un lucru nu a dat greș.

Cu ani în urmă, eu le-am spus fraților că am văzut această Lumină și le-am descris-o întocmai cum era, iar fotografia care i s-a făcut acum, dovedește că totul a fost adevărat. Da, totul dovedește că acesta este adevărul.

Acum haideți să deschidem la Luca 3.14-16:

„Niște ostași îl întrebau și ei și ziceau:

„Dar noi ce trebuie să facem? El le-a răspuns: „Să nu stoarceți nimic de la nimeni prin amenințări, nici să nu învinuiți pe nimeni pe nedrept, ci să vă mulțumiți cu lefurile voastre.”

Fiindcă norodul era în așteptare, și toți se gândeau în inimile lor cu privire la Ioan, dacă nu cumva este el Hristosul,

Ioan drept răspuns a zis tuturor: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, dar vine Acela care este mai puternic decât mine, și căruia, eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”

În ordine. Ce era aceasta? Oamenii erau într-o asemenea așteptare a venirii lui Mesia, încât atunci când au văzut această mare slujbă unsă, când l-au văzut pe acest bărbat venit din pustie, mulți dintre ei, chiar și unii dintre ucenicii Săi, au spus: „Acesta este Mesia.” De ce? Pentru că toți îl așteptau pe Mesia.

Acum fiți atenți! Dacă acesta a fost adevăratul mesaj al lui Dumnezeu care vestea venirea lui Isus Hristos, iar oamenii au crezut că Ioan era Mesia, înseamnă că același lucru se va crede și despre Ilie din timpul sfârșitului, care va vesti tot venirea Domnului Isus.

Vedeți? Eu cred că aici aveți răspunsul la întrebarea pusă. Oamenii vor gândi la fel ca în zilele lui Ioan.

Un frate întreabă: „Ce am putea face ca să ajutăm pe cineva care ajunge la o asemenea problemă?”

Voi nu puteți face nimic.

„Bine, dar dacă s-ar ridica cineva și ar pretinde că el este Mesia?”

Păi, dacă cineva ar avea o minte atât de nebună încât să ridice o astfel de pretenție, dacă va spune că el este Mesia, pentru noi este dovada clară că avem de-a face cu un hristos mincinos. Înțelegeți?

Priviți felul în care a răspuns Ioan la întrebările pe care i le-au pus oamenii.

Ei ziceau: „Omul acesta este cu adevărat un proroc al lui Dumnezeu, nu există nici o îndoială cu privire la aceasta.” Apoi l-au întrebat: „Spune-ne, ești Prorocul acela?”

„Nu,” a răspuns Ioan.

„Atunci ești Mesia?”

„Nu sunt Mesia,” a spus Ioan.

„Nu ești Mesia? Dar atunci cine ești?”

„Eu,” a răspuns el, „sunt glasul celui ce strigă în pustie...”

Vedeți? Biblia arată clar că ei erau în așteptarea lui Mesia, iar aceasta i-a făcut să

se gândească că Ioan era chiar El.

Și acum istoria se repetă, pentru că întotdeauna este așa. Ea trebuie să se repete.

Citiți Matei 2.15, unde scrie: „*Am chemat pe Fiul Meu din Egipt.*” Vedeți, aici este vorba despre Isus, dar textul acesta are o dublă împlinire, fiind valabil și pentru Israel, care a fost chemat afară din robia Egiptului.

Vedeți? Dacă lucrul acesta s-a întâmplat în zilele lui Ioan, el se va repeta și astăzi, pentru că eu știu că Mesajul acesta vine de la Dumnezeu și pregătește calea lui Hristos; știu că trimisul Domnului însărcinat să întoarcă inima copiilor spre părinți, vine în Duhul și puterea lui Ilie. Fiecare lucru dovedește aceasta.

Pot să vă spun că aici în oraș am un prieten foarte bun care este medic. Nu are importanță numele lui, dar vreau să vă spun că a venit la mine, m-a îmbrățișat și mi-a zis:

„Billy, mi-e foarte ușor să spun că tu ești Mesia lui Dumnezeu din timpul sfârșitului.”

„Doc, să nu faci așa ceva.”

„Păi, eu nu am văzut pe nimeni în lumea aceasta, care să fi făcut vreodată sau să fi spus lucrurile pe care le spui și le faci tu, Billy. Vedeți? Aceste lucruri l-au făcut să gândească în felul acesta. Eu merg prin toate bisericile, văd tot felul de predicatori și aud multe lucruri, dar tu ești deosebit între toți aceștia și în plus, știu că nu ai nici o educație. Știu că nu ești un psiholog, pentru că nici un psiholog nu poate face aceste lucruri.”

„Aceasta este adevărat, Doc.”

Eu cunosc o femeie de culoare, care locuiește puțin mai sus de mine și lucrează pentru un bărbat pe care-l cunosc. Soția lui m-a sunat într-o zi și mi-a zis:

„Sunt sigură că femeia aceasta este în stare să îți se închine ca unui Dumnezeu, pentru că era pe punctul să moară de cancer, dar tu îți-ai pus mâinile peste ea și s-a vindecat.”

Medicul despre care v-am spus mai sus, era prieten cu soțul femeii care mi-a dat telefon și la care era angajată femeia de culoare ca servitoare. El a consultat-o și a

spus că nu mai are nici o șansă de salvare, dar Dumnezeu a vindecat-o, iar când a revenit la control, la același medic, nu s-a mai găsit nici urmă de cancer.

Eu cred că oamenii aceștia nu vor să spună că eu aș fi Dumnezeu, ci spun că Dumnezeu este cu noi și în noi, și că El lucrează prin noi. Înțelegeți? Nu omul este Dumnezeu, ci Duhul care locuiește în acel om este Dumnezeu. Tot astfel, ei știau că Ioan era doar un om.

De fapt și Isus era Om. El a fost născut dintr-o femeie, deci trebuia să moară ca oricare alt om, este adevărat? El era Om, de aceea trebuia să mănânce și să bea, a flămânzit, a plâns și a însetat. Deci a fost la fel de uman ca oricare dintre noi, dar Duhul lui Dumnezeu locuia în El fără măsură, de aceea a fost Atotputernic.

Ioan avea o măsură mai mare din Duhul, decât ceilalți frați ai Săi, dar cu toate acestea avea doar o măsură și nu plinătatea. Oamenii erau în așteptarea lui Mesia, iar când au văzut că Ioan are mai mult decât ei, au zis: „Acesta trebuie să fie El!”

Dar când a început să strălucească Mesia, micuța lumină a lui Ioan s-a stins. Vedeți?

Și aceste lumini mici se vor stinge atunci când va veni marele Hristos din cer și va trece de la răsărit spre apus. Dar acum, Mesia nu este pe pământ. El nu va fi pe pământ până la începerea Mileniului, înțelegeți?

Biserica Mireasă va fi răpită în nori, ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh, nu pe pământ, pentru că El nu vine pe pământ.

Domnul va lua „o scară”, știți voi, ca în povestea lui „Romeo și Julieta” și își va răpi Mireasa urcând-o pe ea în sus.

Da, El coboară pe „scara lui Iacov”, și zice: „Psss, scumpo, vino aici!” Vedeți? Și noi ne vom duce sus ca să-l întâmpinăm.

Un frate întreabă: „Frate Branham, oamenii aceia s-au dus la Ioan Botezătorul și au crezut că el este Mesia, este adevărat? Dar eu te-am auzit spunând odată că pentru iudei Mesia este Dumnezeu.”

Ce ai spus?

”Spun că oamenii aceia s-au dus la Ioan Botezătorul gândindu-se că el ar fi Mesia,

da? Ei, dar te-am auzit spunând că pentru iudei Mesia este Dumnezeu.”

Da, domnule, așa este.

Voi știți discuția pe care am avut-o cu rabinul acela evreu.

Un alt frate zice: „Păi, Ioan a negat că el ar fi Hristosul și le-a spus că Hristosul vine după el.”

Așa este.

„Dar nu este adevărat că ucenicii L-au numit pe Isus, „Domnul”? Și Isus a fost de acord cu aceasta și a zis: *„Voi Mă numiți „Învățătorul și Domnul” și bine ziceți, căci sunt.”*

Da.

„El spune aceasta în Ioan 13.13.”

Da, așa este. El a admis că este Domnul, și când a fost întrebat, a răspuns clar: „Da, domnilor, Eu sunt Domnul și Stăpânul vostru. Voi Mă numiți așa, și bine ziceți, căci acesta este adevărul.”

„Dar nu a existat niciodată vreo ființă umană care să se fi ridicat și să fi spus așa ceva.”

Așa este. Dacă cineva se ridică și spune: „Fratele Branham este un Dumnezeu,” dați-mi voie să vă spun că este greșit, înțelegeți? Eu sunt doar un păcătos salvat prin har și am primit un mesaj de la Dumnezeu. Acum este clar?

19. O biserică locală trebuie să se îngrijească mai întâi de nevoile mădularelor ei și abia după aceea de cei străini? Și dacă își rezolvă toate nevoile, este biblic ca după aceea să ajute la lucrarea misionară, desigur, în măsura în care este în stare?”

Da, așa este corect. Ajutorarea începe de acolo. Mai întâi trebuie să ne îngrijim de propriile noastre nevoi, fiindcă sunt Biserica lui Dumnezeu.

Dacă nu vă puteți permite nici să vă plătiți păstorul, dacă nu puteți obține nici măcar niște cărți de cântări sau alte lucruri de felul acesta, nu trebuie să trimiteți ajutoare nicăieri. Înțelegeți?

Dar după ce vă rezolvați problemele, vă plătiți datoriile și totul este în ordine, puteți să-l ajutați puțin și pe celălalt frate care are nevoie de ajutor.

Părerea mea este că dacă plățiți în rate pentru biserica voastră, se va putea aduna un fond micuț care poate fi oferit pentru lucrarea misionară – aceasta, dacă oamenii simt că vor să contribuie la lucrarea misionară.

Părerea mea este că ar fi bine să aveți o cutiuță mică pentru lucrarea misionară, deoarece sunt oameni care vor să ajute lucrarea misionară, iar dacă nu au ocazia să dea banii pentru lucrarea misionară, îi cheltuiesc pentru altceva.

20. Explică te rog venirea lui Ioan „în duhul și puterea lui Ilie.” (Ioan 1.17).

Păi, chiar la problema aceasta m-am referit mai sus.

Un frate întreabă: „S-ar putea ca cei care susțin teoria reîncarnării să se refere la textul acesta?”

Poftim?

„S-ar putea ca cei care susțin teoria reîncarnării să se refere la textul acesta?”

Da, este posibil să fie așa.

„Vezi, ei cred că Ilie a venit înapoi într-un alt trup.”

Da, dar problema este altfel în realitate, pentru că duhul nu moare niciodată. Este adevărat? Dumnezeu își ia omul, dar nu își ia niciodată Duhul.

„Da, dar ei spun că dacă ai fost bun, te vei întoarce înapoi într-un om bun, iar dacă ai fost rău, te vei întoarce într-un câine.”

Da, am întâlnit și eu astfel de oameni când am fost în India. Ei spun că dacă se întâmplă să calce cumva pe o furnică, este posibil să ucidă vreo rudă de-a lor, revenită în acea furnică.

O astfel de învățătură nu are însă nici o bază biblică, ci este păgânism. Acesta este adevărul.

21. Pavel a spus: „Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespūs mai bună.” Te rog să explici expresia „nespūs mai

bună.”(1 Corinteni 12.31).

Răspunsul la această întrebare îl avem în 1 Corinteni 13.11-13:

„Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; dar când m-am făcut mare, am lepădat ce era copilăresc.

Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.

Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”

Deci, „o cale nespus mai bună” este dragostea.

22. Ce atitudine trebuie luată față de un frate care are slăbiciunea de a ocupa în biserică o anumită însărcinare fără să i se ceară aceasta?

Păi, cred că ar trebui să ai răbdare cu el, pentru că un astfel de om nu trebuie condamnat.

Să zicem de exemplu, că acel om vrea să fie diacon, deși nu i-a cerut nimeni aceasta.

Păi, dacă persoana aceea înclină spre această slujbă, înseamnă că acolo este Ceva care îl îndeamnă să facă acest lucru, este o slăbiciune, așa că în ce mă privește, eu m-aș purta cu dragoste față de el.

Luați-l și testați-l mai întâi, pentru că diaconul are mai multă răspundere decât păstorul. El trebuie să fie un om fără pată și cu o bună mărturie. Înțelegeți?

23. În timpul unui serviciu de împărtășire, a mers cineva la altar ca să se roage. Tu, frate Branham, stăteați la amvon cu pâinea și vinul și ai spus că nu poți merge să te rogi pentru omul acela. Explică acest lucru.

L-am trimis pe fratele Neville să se roage pentru acel om, fiindcă el este un păstor asociat. Eu trebuia să stau acolo să dau Cina, deoarece ea este un simbol al trupului și sângelui lui Hristos, ceea ce înseamnă că mă aflam în slujbă.

Priviți la Elisei când l-a trimis pe Ghehazi să se roage pentru fiul sunamitei. El i-a

zis: „Încinge-ți mijlocul, ia toiagul meu în mână și pleacă. Dacă vei întâlni pe cineva, să nu-l întrebi de sănătate; și dacă te va întreba cineva de sănătate, să nu-i răspunzi. Să pui toiagul meu pe fața copilului.” (2 Împărați 4.29).

Este adevărat? Exact același lucru l-am făcut eu. Eu îmi amintesc când s-a întâmplat lucrul acesta. Tocmai îmi terminasem predica, intrasem în serviciul de împărtășire și mă pregăteam să dau Cina, iar fratele Neville stătea alături de mine.

Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi dus cineva la altar în timp ce fratele Neville își aducea mesajul? El era în timpul slujbei, sub ungera Duhului, nu-i așa? Era un slujitor în linia sa de datorie, iar eu v-am spus adesea că nimeni nu trebuie să vorbească în limbi sau să-l întrerupă în vreun fel pe un lucrător care se află în slujbă.

Dacă în timp ce Duhul Sfânt vorbește prin lucrător, cineva aleargă la altar ca să fie mântuit, lăsați-l pe lucrător să-și continue slujba, nu-l întrerupeți, iar un păstor asociat, un diacon sau un alt slujitor, să meargă cât se poate de repede la omul de la altar și să se roage cu el dar toate acestea, fără să deranjeze slujba aflată în desfășurare.

Atunci, eu stăteam în spatele amvonului și mă pregăteam să dau Cina, așa că i-am șoptit asociatului meu: „Frate Neville, du-te la omul acela,” și fratele Neville s-a dus imediat la el. Acesta este motivul pentru care nu m-am dus eu.

Dacă n-ar fi fost nimeni care să meargă la acel om, aș fi oprit serviciul de împărtășire și m-aș fi dus să mă rog pentru sufletul acela care căuta mântuirea. Înțelegeți?

Dar pentru că acolo era cineva care putea face acel lucru, l-am trimis pe el, iar eu mi-am continuat lucrarea, pentru că altfel ar fi trebuit să opresc ungera.

24. Cum trebuie să procedeze biblic un lucrător care are de-a face cu o persoană care caută Duhul Sfânt?

Lucrul cel mai bun pe care-l poate face este să citeze Cuvântul, pentru că Cuvântul este cel care aduce Lumina. Tu trebuie să spui numai atât: „Frate, Isus L-a făgăduit, deci amintește-ți că este făgăduința Lui.”

Să nu-l scuturați, să nu-l împingeți și să nu trageți de el înapoi și încolo. Să nu încercați cumva să-i dați voi Duhul, fiindcă nu o puteți face. Înțelegeți? Dumnezeu

este singurul care poate face aceasta. Citiți-i doar făgăduința lui Dumnezeu, apoi spuneți: „Dumnezeule din cer, Te rog pentru fratele meu, pentru că făgăduința Ta este că-i vei da și lui Duhul Sfânt.”

Dacă omul respectiv vine la tine și-ți spune: „Frate păstor, aș vrea să primesc și eu Duhul Sfânt,” să-i răspunzi simplu:

„Frate, aceasta este o făgăduință a lui Dumnezeu. O crezi? Să nu te îndoiești, pentru că dacă crezi făgăduința Lui, Duhul Sfânt va veni peste tine chiar acum. Așteaptă-L! Predă-te cu totul Lui și spune: „Doamne, eu stau pe făgăduința Ta.”

Încurajează-l citind numai ce spune Cuvântul, apoi spune:

„Spune-l lui Dumnezeu tot. Te-ai căit?”

„Da.”

„Atunci spune: „Doamne, Tu ai promis că dacă mă căiesc de faptele mele rele, Tu ești drept și mă ierți. Ai promis că dacă mă pocăiesc și mă botez în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor, îmi vei da Duhul Sfânt. Doamne, eu am făcut tot ce mi-ai cerut, iar acum aștept împlinirea făgăduinței Tale în viața mea.”

Vedeți? Aceasta este singura modalitate corectă de a-l încuraja sau de a-l ajuta pe acel om: țineți-l drept pe Cuvânt și Duhul Sfânt va veni chiar atunci peste el.

25. Este corect ca un predicator sau un creștin să nu creadă în siguranța veșnică?

Dacă predicatorul nu știe nimic despre acest lucru nu poate fi condamnat, dar dacă știe că acesta este adevărul și totuși nu vrea să vorbească despre el, atunci să-i fie rușine!

Un frate întreabă: „Frate Branham, aceasta nu este o învățătură care să fie predicată la oamenii care n-au fost niciodată...”

Nu, nu!

Vă amintiți ce v-am spus duminica trecută? Atunci am zis: „Dacă ești predicator, ia-ți un amvon, dacă nu ești, trăiește-ți predica.”

Vedeți, acesta este cel mai bun mod de a vesti Cuvântul: trăindu-l. Dacă ești

predicator, ia-ți un amvon și du-te să predici, dar dacă nu ești predicator, trăiește-ți predica. Lasă ca viața ta să fie amvonul tău. Înțelegeți?

Uneori, credincioșii voștri încearcă să explice sau să facă anumite lucruri care nu sunt corecte, de aceea este bine să-i învățați să nu facă aceasta.

Să zicem că cineva spune: „În biserica voastră se crede în siguranța veșnică.” sau ceva de felul acesta.

Părerea mea este că tu ar trebui să veghezi și să fii atent cu asemenea lucruri, deoarece s-ar putea să intri într-o încurcătură cum n-ai fost niciodată și să faci un rău foarte mare. Răspunde simplu: „Cred că cel mai bun lucru pe care ți l-aș putea spune în legătură cu problema aceasta, este să vii să-l întrebi pe păstorul nostru. Știu că păstorul crede aceasta și cred și eu, dar nu pot să-ți răspund pentru că nu sunt predicator și nu știu explica. Eu cred pentru că l-am auzit pe păstor dovedindu-l cu Biblia și n-am nici o umbră de îndoială cu privire la aceasta, dar vino și vorbește cu el.” Vedeți?

Deci, eu cred că cel mai bine ar fi ca laicii să discute cu păstorul aceste lucruri, pentru că el este cel mai în măsură să răspundă. În ce-l privește pe păstor, el trebuie să fie sigur că știe cum trebuie să răspundă la această întrebare. Astfel, studiați foarte bine problema, din punctul de vedere al Cuvântului și fiți siguri pe ce stați, pentru că ei vor încerca de multe ori să vă lege cu aceasta.

Un frate zice: „Frate Branham, dar eu îmi cunosc chemarea și mi-am făcut singur alegerea.”

Aha!

„Tu tocmai ai spus că dacă cineva este păstor trebuie să aibă un amvon.”

Da, domnule.

„Eu nu sunt păstor, ci evanghelist.”

Da, domnule.

„Dar amvonul fiecărui păstor este și al meu.”

Așa este.

„Acum pretez o muncă fizică. Nu este grea, dar lucrez și nu am nici amvon. Părerea mea este că este voia Domnului să fac această muncă. El mi-a spus s-o fac și în același timp să țin sus mărturia Cuvântului și a Duhului, iar credința mea este că mai târziu vor fi deschise și amvoanele pentru mine.”

Da, așa este.

„Gândesc corect?”

Da, frate, este corect.

Frate, dacă vei lua registrul acestei biserici, vei vedea că am păstorit-o timp de șaptesprezece ani și am predicat Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi. Înțelegeți?

Un frate spune: „Dacă procedezi în felul acesta este un semn bun; este dovada că ești chemat pentru această slujbă.”

Da, Pavel a lucrat, nu-i așa? El a făcut corturi.

„Eu am fost puțin descurajat, deoarece așa cum ai spus, fiecare păstor trebuie să aibă amvonul lui, dar Domnul mi-a cerut să am pentru o vreme un serviciu.”

Da, este corect, pentru că așa cum am spus și Pavel a făcut corturi. El a lucrat cu mâinile lui, ca să nu fie o povară pentru nimeni. Desigur.

„Aceasta este și situația mea.”

Așa este. John Wesley a spus referindu-se la chemarea sa: „Parohia mea este lumea.” Astfel, amvonul tău este încă deschis, frate, pentru că evangheliștii merg în toată lumea. Am dreptate?

Domnul a spus: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...*” Deci, amvonul tău este întreaga lume. Da, domnule.

26. Este obligatoriu ca un diacon sau un administrator să rămână în învățătura bisericii? (Da, aceasta este corect).

Este corect ca ei să adauge sau să scoată ceva din aceste învățături din pricina propriilor lor păreri sau a unor descoperiri personale?

Da, domnule, nu este corect.

Diaconul sau administratorul trebuie să fie în armonie deplină cu învățătura bisericii lui. Ei trebuie să stea în totul pe acea învățătură, pentru că sunt chemați să lupte tocmai împotriva oricărei interpretări care ar putea apărea. Altfel, se vatămă singuri. Înțelegeți?

Dacă ei luptă împotriva învățăturii propriei lor biserici este ca și cum aș spune - vă dau un exemplu -, că-mi iubesc familia, dar îi dau să mănânce otravă. Vedeți? Este același lucru. Deci nu puteți face așa ceva.

Administratorul, diaconul sau oricare alt lucrător din biserică este o parte din biserică, ceea ce înseamnă că o reprezintă.

Vedeți, tocmai acesta este motivul pentru care am părăsit cu ani în urmă biserica baptistă. Eu n-am mai putut să mă identific cu acea biserică pentru că mi s-a cerut să ordinez niște femei ca predicatori. Când mi s-a cerut să fac acest lucru, a trebuit să iau poziție, așa că am spus:

„Refuz să fac așa ceva!”

„Ce înseamnă aceasta? Tu ești un bătrân al bisericii,” mi-a strigat păstorul, scuturându-mă.

„Doctore Davis, cu tot respectul pentru biserica baptistă, vreau să-ți spun că atunci când am fost ordonat, nu am știut că doctrina bisericii baptiste prevede ordinarea femeilor ca predicatori. Nu mi s-a spus așa ceva.”

„Așa este, dar aceasta face parte din doctrina bisericii noastre.”

„Domnule, aș putea fi scuzat pentru seara aceasta sau îmi vei răspunde la câteva întrebări?”

„Voi răspunde la orice întrebare vrei, pentru că este datoria ta să faci acest lucru,” a răspuns el.

„Așa este, domnule. Trebuie să știu tot ce învață biserica aceasta, pentru că sunt unul dintre bătrânii ei. Deci, vrei să-mi explici ce vrea să spună Pavel în 1 Corinteni 14.34, unde scrie: *„Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse...”*”

„Păi, așa este cu certitudine. Eu îți pot răspunde la întrebarea aceasta. În textul

acesta, Pavel se referă la femeile care stăteau în spate, pe la colțuri, și făceau pe deșteptele. Despre acestea spune că trebuie să tacă.”

„Atunci explică-mi, te rog, cuvintele din 1 Timotei 2.12, unde același apostol spune: *„Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva.*

Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.” (v. 13-14).

Deci, prin faptul că a fost amăgită, femeia nu mai are voie să fie o învățătoare a Cuvântului.”

„Aceasta este părerea ta personală.”

„Nu, aceasta este părerea Scripturii, este învățătura ei.”

„Tinere, pentru atitudinea aceasta ți s-ar putea lua autorizația pe care o ai,” mi-a răspuns doctor Davis.

„Am să te scutesc de necazuri și ți-o dau chiar eu, doctore Davis, și aceasta nu pentru că te-aș desconsidera.”

Totuși, el nu mi-a luat legitimația și a lăsat lucrurile să treacă de la sine, dar mi-a spus că vrea să avem o discuție deschisă.

„Desigur, oricând dorești,” i-am răspuns eu.

Apoi, mai târziu când am primit vizita Îngerului Domnului, el a râs de mine, însă eu i-am zis: „Doctore Davis, cred că ar fi bine să-mi retragi ordinarea dată, pentru că este doar o povară pentru mine.”

Acesta este motivul pentru care nu am mai putut rămâne în biserica baptistă: nu am putut să învăț și să susțin învățătura acelei biserici, pentru că dacă aș fi făcut aceasta numai ca să aparțin de o biserică, aș fi fost greșit. Dacă sunt sincer cu mine însumi, eu trebuie să merg la păstorul bisericii sau la un alt lucrător, și să-i cer explicații cu privire la o anumită învățătură pe care o dau acolo, iar dacă sunt mulțumit de răspuns, rămân acolo. Înțelegeți? Dar învățătura respectivă trebuie să fie conform Scripturii.

Acesta este motivul pentru care sunt independent. Eu nu aparțin de nici o

organizație, pentru că nu cred în organizații. De ce nu cred în ele? Pentru că sunt nebiblice.

Din cauza aceasta nu-i aduc pe oameni în biserică pentru a-i face membri: eu cred că noi trebuie să fim născuți ca mădulare în Biserica Dumnezeului celui viu și nu să aderăm la ea. Înțelegeți?

Noi nu trecem numele oamenilor într-un registru și nici nu-i excomunicăm, fiindcă cred că aceasta nu este de datoria noastră, ci Dumnezeu este Acela care-i dă afară pe cei ce nu sunt ai Săi.

Astfel, dacă văd că un frate face ceva greșit – fratele Neville, fratele Junior, careva dintre frații diaconi sau administratori sau oricine ar fi, – singurul lucru pe care trebuie să-l facă biserica este să se roage pentru el. Dacă totuși nu se îndreaptă, să meargă doi frați la el ca să-l împace. Dacă refuză să-i primească, este timpul să intervină păstorul, bătrânii și toate celelalte lucruri.

Totuși, cred că nici un comitet al diaconilor nu are dreptul să dea afară din biserică pe cineva. Nici păstorul și nici administratorii nu au voie să facă aceasta.

Eu cred că cineva poate fi scos din părtășie numai din pricina trăirii imorale sau al altui motiv de felul acesta: dacă încearcă să necinstească fetele din biserică, dacă încearcă să facă dragoste cu soțiile noastre, dacă îi învață pe tineri să devină perversi.

Dacă se întâmplă așa ceva, individul respectiv trebuie somat și exclus din părtășie, îndepărtat de la Cină, deoarece Cuvântul spune că dacă cineva mănâncă Cina „*în chip nevrednic, se face vinovat de trupul și sângele Domnului,*” dar noi nu excomunicăm pe nimeni.

Nu voi uita niciodată ce a spus fratele Levi Pethrus atunci când am fost la Stockholm, Suedia. El este un mare om al lui Dumnezeu.

Eram la masă și mai aveam doar câteva ore până să ne întoarcem în America. La un moment dat, Gordon Lindsay a zis:

„Cine este supraveghetorul acestui mare Trup?”

„Isus,” a răspuns Levi, care este un mare gentleman.

„Cine este păstorul vostru?”

„Isus,” a răspuns Levi.

„Eu știu că acesta este adevărul, pentru că așa crede și „Adunarea lui Dumnezeu,” dar aş vrea să vă întreb ceva. Să zicem că un frate iese din linie. Cine are cuvântul hotărâtor ca să-l scoată afară?”

„Noi nu scoatem pe nimeni afară,” a răspuns fratele Levi.

„Dar cum procedați?”

„Ne rugăm pentru el.”

Acele cuvinte au sunat atât de dulce și de creștinește pentru mine: „Ne rugăm pentru el.” Vedeți? Nu este scos afară de nimeni, ci toți se roagă pentru el.

„Dar ce se întâmplă dacă unii dintre frați nu vor să mai aibă părtășie cu el? Ce se întâmplă dacă începe să se dea la doamne – știți ce vreau să spun – iar din cauza aceasta a fost dat afară din alte biserici? Ce faceți cu un astfel de om: îl dați afară din biserică sau nu?”

„Nu. Îl lăsăm în pace și ne rugăm pentru el. Procedând în felul acesta, noi nu am pierdut încă pe nimeni, ci întotdeauna s-au întors înapoi chiar dacă au plecat.”

„Bine, dar ce se întâmplă dacă unii îl vor înapoi, iar alții nu?”

„Păi care îl vor, îl primesc, iar care nu îl vor, nu trebuie să-l primească.”

Vedeți, fraților? Cred că aceasta este o cale bună, nu-i așa? În felul acesta, suntem frați cu adevărat.

Mă gândesc că răspunsurile pe care vi le-am dat vă vor folosi la ceva. Acum mă pregătesc să plec pentru o vreme în vest, unde voi avea câteva adunări, de aceea vă spun cu umilință că am nevoie de rugăciunile voastre.

Poate că unele din răspunsurile mele nu sunt bune, dar sunt cele mai bune pe care le știu, pentru că așa văd eu lucrurile. Ele sunt Scripturi prin care trecem în fiecare zi, aici în Biserică.

M-am gândit că poate vom avea întrebări care ne vor face să intrăm în probleme

mărețe, dar văd că cele mai multe s-au referit la problemele bisericii.

Mă bucur pentru că văd că toți gândiți la fel și că nu există nici o confuzie, nici o dezordine și nici o nemulțumire printre voi și că n-am auzit niciodată pe cineva spunând: „Acest lucru este greșit! Nu vrem să auzim așa ceva!” Cei care au pus întrebările sunt frați care au dorit să fie încredințați în ceea ce credeau și nimic mai mult, fiindcă în felul acesta armătura lor este strânsă mai bine. Nădăjduiesc să ne putem întâlni de mai multe ori în adunări de felul acesta, ca să ne întărim armurile și mai mult.

Să nu uitați, fraților, că și armătura mea are nevoie de întărire, de aceea aș vrea să vă rugați pentru mine, ca Dumnezeu să mă ajute, să-mi întărească și mai mult armătura și să mă ajute ca viața pe care o trăiesc și lucrurile pe care le fac, să aducă la suprafață un duh de umilință plin de râvnă pentru El.

Dumnezeu să-mi dea o inimă devotată, ca să fiu mai predat ca înainte și mă rog să facă și cu voi la fel.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

V-am ținut foarte mult. Este deja ora 10.55.

Am aflat că avem de făcut o călătorie de 900 de mile și că vom pleca luni dimineața. Prin urmare, aș vrea să vin aici, frate Neville, ca să fiu musafir la școala duminicală și să te ascult vorbind din Cuvânt. Eu te iubesc foarte mult, frate, pentru că întotdeauna ai fost foarte amabil cu mine și mi-ai cedat amvonul de parcă aș fi fost un senior bătrân față de tine sau ceva de felul acesta. Dar nu am simțit așa ceva, frate Neville, ci întotdeauna te-am văzut fratele meu. Același lucru îl cred și despre voi, frate Ruddell și frate Junie. Noi toți suntem frați.

Sunt puțin răgușit, pentru că am șase săptămâni de luptă constantă, așa că aș vrea ca vineri, sâmbătă și duminică să mă odihnesc puțin, înainte de-a porni la adunările pe care urmează să le țin.

Când mă voi întoarce, aș vrea să trec pe la micuța ta adunare, frate Junie, ca să vă văd pe toți. Eu am trecut pe lângă ea ieri, împreună cu soția mea. Este lângă calea ferată, la Glenellen Park, nu? Mi-ar plăcea să pot veni acolo ca să vorbesc cu oamenii din Sellersburg. Bine.

Binecuvântată să-ți fie inima, frate Ruddell. Mi-ar plăcea să pot veni și la voi,

pentru că ai un grup minunat de oameni. În seara aceasta, tu ai stat aici și ai ascultat cu atenție, asemenea unui prezbiter bătrân care nu vrea să scape nimic.

Acolo este fratele Beeler, unul din frații noștri evangheliști. Cred că într-o zi voi reuși să particip și eu la una din adunările tale, frate, ca să-ți dau puțin avânt înainte, deoarece întotdeauna am un cuvânt bun pentru tine, pentru fratele Striker și pentru ceilalți evangheliști.

Aici este și fratele Collins, care cred că într-o zi va fi un lucrător minunat.

Dumnezeu să fie cu voi toi, oameni adevărați ai credinței! El să fie cu diaconii, cu administratorii și cu voi toți, fraților.

Fratele acesta... Nu-mi pot aminti numele tău... („Sunt fratele Caldwell.”). Tu ești unul din bătrânii bisericii sau așa ceva. („Sunt lucrător.”).

Da, lucrător.

(„Sunt lucrător. Am aparținut de Biserica lui Dumnezeu, dar nu am putut predica Evanghelia deplină în mijlocul ei. Nu am putut să le vorbesc despre botezul în Numele Domnului Isus, așa că i-am părăsit, deși mi-au dat cel mai înalt grad în slujbă. Noi am auzit Mesajul predicat de tine, i-am refuzat și am plecat de acolo, iar acum vreau să fiu unul dintre ai tăi.”).

Îți mulțumesc, frate, și îți urăm bun venit în părtășia noastră. Recomandarea noastră este de sus. Viețile noastre sunt acelea care ne fac recomandarea, pentru că Domnul Isus a spus: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.”* (Ioan 10.37).

Înțelegeți? Aceasta este recomandarea noastră. Noi gândim la fel ca Howard Gadle, care obișnuia să spună:

„Noi nu avem altă lege, decât iubirea; nu avem altă carte, decât Biblia; și nu avem alt crez, decât pe Hristos.”

Acesta este adevărul: Nici o carte, decât Biblia; nici o lege, decât iubirea, nici un crez, decât Hristos.

Frate Caldwell, suntem bucuroși că te avem printre noi. Presupun că vii din marea Biserică Anderson, a lui Dumnezeu.

„Cleveland,” răspunde fratele.

O, da, eu am fost acolo și cineva mi-a dat un câine de vânătoare în dar. Acea era biserica ta. Eu am stat acolo pe scări și am vorbit cu ei, iar ei mi-au vorbit de tine.

Îl văd și pe fratele Rock. El este păstor sau evanghelist, este adevărat? Ești păstor?

Fratele Rock spune: „Doar evanghelist.”

Am auzit că faci o lucrare mare pentru Domnul, undeva în Indianapolis, unde ai câștigat o mulțime de suflete pentru Hristos.

Dumnezeu să fie cu tine, frate Rock. Mă bucur mult să te văd. Sunt bucuros că Domnul te-a chemat în lucrarea Sa. Să-l lași mereu înaintea ta, frate. Dumnezeu să te binecuvânteze. Să nu-L compromiți niciodată, ci să ai întotdeauna un duh blând și smerit. Mesajul tău să fie însoțit întotdeauna de dulceața Duhului Sfânt.

Un frate spune: „Am avea nevoie de rugăciunile voastre, ale tuturor, deoarece încercăm să ridicăm o biserică jos, în North Vernon.”

Nădejdea mea este că o veți avea. Noi ne vom ruga pentru aceasta.

Îi văd aici pe doctor Goad și pe doctor Mercier. Cred că fratele Goad merită acest titlu, pentru că a ajuns la o vârstă când poate aduna scoici.

Cred că și fratele Mercier își merită titlul de doctor.

Îl văd și pe doctorul Wood. Bănuiesc că vă întrebați de ce îl numesc „doctor.” Nu greșesc deloc când îl numesc așa, pentru că măcelărește destule lemne, tăindu-le bucăți. Știți voi, Domnul crește câte un copac frumos, iar fratele îl taie și face din el o casă. Vedeți?

Frate Taylor, tu stai încă credincios lângă ușă și oferi locuri celor ce intră aici. Privindu-te, mă gândesc că mai bine prefer să fiu o ștergătoare de picioare în casa Domnului, decât să locuiesc în corturile celor răi. Așa este. Desigur.

Frate Hickerson, tu ai început să mergi pe cale și o faci cu toată sinceritatea, de aceea te apreciez foarte mult pentru ceea ce faci pentru Domnul. Dumnezeu să te binecuvânteze întotdeauna și să facă din tine un diacon adevărat. Eu cred că și ești, pentru că ții casa în toată supunerea și la fel celelalte lucruri.

Frate Fred, tu nu ești de prea mult timp cu noi, deoarece vii din Canada. Noi nu vedem însă în tine un canadian, ci vedem un străin și călător care merge pe cale alături de noi, un administrator credincios.

Tu și fratele Wood, fratele Roberson și toți ceilalți frați lucrători, fratele Egan, care în seara aceasta nu este aici, Domnul să vă binecuvânteze pe toți.

- Amin -